

Isc de negre

Sainet d'ambient fester i alcoià

**1º premi en el XVII Concurs de teatre Armando Santacreu
Sirvent otorgat per l'Associació de Sant Jordi d'Alcoi**

Original de Manuel Gisbert Orozco

ACTE UNIC

MOMENT PRIMER

(S'alça el teló i l'escenari és un saló d'una casa de gent adinerada, plena d'adorns, quadros i mobles dels cridats "de categoria". Hi han dos arcs en el teló de fons, el de l'esquerra, des de la posició de l'espectador, dona a un rebedor i la porta d'entrada de la casa; el de la dreta, a les restants dependències. Un sofà, dos butaques i una tauleta que sosté un telèfon, són els mobles essencials, a banda algun altre auxiliar que pot donar prestància al saló. Un dels nostres protagonistes (Rafa) està còmodament assentat en un extrem del sofà, amb els peus damunt de la tauleta, llegint un dels toms de "La nostra Festa"; els restants estan dispersos: damunt de la tauleta, de la butaca i en el sòl. Criden al timbre de la porta. Rafa a penes s'immuta, passen alguns segons i una donzella, perfectament uniformada de negre i amb un davantal i còfia d'un blanc impecable, ix per l'arc de la dreta i es dirigeix a la porta pel de l'esquerra. És alta, robusta i camina com si estiguera desfilant. Un instant després reapareix en el saló i anuncia...)

DONZELLA.- *(Amb evident accent alemany)* Herrrr.. Ángel Gómez... desea verle.

RAFA.- Gràcies Cristiana però a eixe senyor no cal que l'anuncies en el futur com a un estrany. El deixes entrar sense mes tramits.

CRISTIANA.- Si, señorr (tornant-se cap a la porta) Puede pasar... *(Fa mutis per l'arc de la dreta)*

ÁNGEL.- *(Entra arreglant-se la corbata i ficant la camisa dins dels pantalons)* !Recollons, quin saxó m'ha pegat, per poc em desconjunta el coll. Quan ha obert la porta, he intentat entrar directament i m'ha agafat pel coll de la jaqueta. A continuació he intentat posar-me fanfarró i per poc hem pega dos osties. D'on has tret "això"?

RAFA.- Ha sigut cosa de la meua dona. Esta xica procedix de l'antigua Alemanya de l'Est. Ella o son pare, no ho se cert, era de la KGB o de la HIJK, no m'ho faces jurar. Però desde que se'n va anar el porter, ací cridava a la porta "tot kiski". Així que l'ha contractada per a posar un poc d'ordre.

ÁNGEL.- Vaja si en posa.¡

RAFA.- A tu no t'ha fet res. L'altre dia va vindre un volent vendre-li un calendari. Imagina't... en el mes de setembre un calendari d'enguany. Al final el va tirar escales abaix. Un segur li he tingut de fer.

ÁNGEL.- T'haurà costat car.

RAFA.- S'han portat bé, m'han posat la mateixa quota que el segur del dòberman que tinc en la caseta.

CRISTIANA.- (*Entrant de nou*). Los señorrres querrrrer tomarrrr algo

RAFA.- Portamos la botella de whisky especial, la de café licor i gel.... molt de gel (*Cristiana es retira*)

ÁNGEL.- Tens un whisky bo?.

RAFA.- És un xivas de quaranta anys.

ÁNGEL.- No estarà un poquet passat'?

RAFA.- Amb lo que m'ha costat, si esta passat i ens assenta mal, traurem una indemnització milionària. Además ... ho mescles amb un poquet de café, i li llesves quansevol puntet de roín que tinga.

(*Cristiana entra, servix les begudes i fa mutis*)

ÁNGEL.- Ara que m'he fixat bé, no esta gens mal la xicoteta esta. (*Buscant una confidència de Rafa*). No li hauràs tirat mà ja.....

RAFA.- I que 'm pegue una òstia?. Tú encara no la coneixes bé. Si haguera de tirar-li mà a una potranca com eixa, primer estaria la meua iegua “Dorotea”, la que tinc en l'estable de la caseta. Esta és massa per a mi. (*Servix una meitat de whisky i una altra de café licor*)

ÁNGEL.- No estaràs fent una barbaritat?

RAFA.- Mon pare, quan de xicotet mesclava el vi i “la casera”, em deia que de dos coses bones estava fent una cosa roïna. Mira per on, després va resultar que havia inventat el “tinto d'estiu”. Ara igual estem inventant un nou “Plis play” o una altra “mentira”

ÁNGEL.- Però gastar un xivas de cent euros la botella... per a fer proves. No haguera sigut millor provar amb un Dyc normalet?

RAFA.- Per a què vols els diners? No ens hem forrat enganyant a la gent?. Jo venent i tu copiant els dibuixos a la competència i després fabricant-los. Ja tenim dos pisos a Alcoy, dos casetes en el camp i dos xalets a Benidorm que peguen un esclafit. L'any que ve podrem tindre dos masos iguals.

ÁNGEL.- No serà un poc difícil trobar dos masos iguals?.

RAFA.- Això no és problema. Comprem un amb molt de terreny, i li diem al Calatrava que ens faça un altre igual, al costat.

ANGEL.- El Calatrava eixe, és molt car. No saps lo que li ha cobrat a l'Ajuntament per la maqueta i el projecte del pont del Viaducte?. Al menys cent milions de les antigues pessetes.

RAFA.- (*Tranquil*). Com el projecte i la maqueta ja els tenim nosaltres fets, amb el “mas” que comprem i a més a grandària real, per eixe motiu no ens va a cobrar res i ja s'ha vist que és lo mes car. Per dir-li als obrers com han de copiar un, per a fer l'altre, no crec que ens cobre molt. Ja m'assabentaré jo de les tarifes en el Col·legi d'Arquitectes. No ens pot cobrar mes que un, que acaba de començar.

ÁNGEL.- Tens raó.. Que listo eres Rafel. Crec que lo millor que he fet en la meua vida, ha sigut associar-me amb tu.

RAFA.- I jo amb tu. Necessitava un àguila per a copiar dibuixos, enganyar els proveïdors i explotar els treballadors. I quan et vaig vore, em vaig dir “Este és el meu home”, de la mateixa manera que quan vaig vore Pili vaig dir “Esta és la meua dona”.

ÁNGEL.- Però guardant les distàncies. Eh?.

RAFA.- Per supostj. A més podem enganyar al Calatrava pagant-li amb eixa partida de colxes que tenim en el magatzem i que no volen ni els gitanos per a vendre en els mercats ambulants.

ÁNGEL.- Tu creus que engolira.?

RAFA.- Si no engul, pitjor per a ell. Es quedarà sense la partida de cobertors.

ÁNGEL.- Que gran eres Rafeletj. Lo que no aconseguixes tu, no ho aconseguix ningú.

RAFA.- Ai, Ángel j. No digues això que no és veritat. Tinc diners, una dona meravellosa, uns fills que no em meresc. Han eixit millor que jo. Imagina't que són els únics sers d'este món capaç d'enganyar-me. D'ací a sis anys, quan la nostra fila tinga el càrrec de l'alferes. Tu seràs el triat i l'any següent, jo seré el capità.

ANGEL.- I perquè no al revés?. No som iguals.?

RAFA.- Perquè ens ho jugarem als “xinesos”, i a eixe joc sempre et guanye jo.

ANGEL.- (*Apesarat*) Això si que és veritat. I com saps que serem nosaltres els triats?.

RAFA .- Posarem tants diners damunt de la taula, que ningú podrà dir que no. Lo que va fer el Lionel quan va ser capità, comparat amb lo nostre, serà "caca de la vaca". T'ho assegure jo.

ANGEL.- Tindrem tants diners per a tot açò?.

RAFA.-D'això no et preocupes, que és cosa meua. Tu convenç la teua dona per a què isca de favorita i als teus fills de rodella, que de tot el demés m'encarregue jo.

ANGEL.- Si ho tens tot. Llavors que et falta?-

RAFA.- (*Donant un sospir*). Eixir en una esquadra de negres.

ANGEL.-Però si estem apuntats per a eixir en l'esquadra del mig, que l'any que ve organitza la nostra filà.

RAFA.- Que graciós. Clar que estem apuntats. Però et recordaré que en el sorteig que vam fer per a establir un ordre de prioritat per a eixir en l'esquadra, tu vas traure el vint-i-tres i jo el vint-i-sis, i gràcies que no havien mes apuntats, perquè vaig ser, l'últim.

ANGEL.- (*En plà optimista*). Algun s'esborrarà.

RAFA.- Clar. Com participen dotze, només necessitem que s'esborren altres dotze, per a entrar tu i (*quasi plorant*) quinze per a entrar jo. Bueno catorze si no et compte a tu.

ANGEL.- I per que no em comptes a mi?.

RAFA.- Perquè si al final, tu fores el dotze i jo el tretze, ens ho jugaríem als "xinesos" , com sempre, i et guanyaria la plaça.

ANGEL.- Si jo vaig davant de tu, no m'he de jugar res.

RAFA.- (*En tó amenaçador*). Això ja ho vorem. (*Animant-se un poc*). Però esperem que no faça falta.

ANGEL.- (*Soltant un sospir d'alleugeriment*). Esperem....

RAFA.- (*Agafant un llibre de "La nostra Festa" i amb un poc d'enyorança*). Abans era més fàcil. Exceptuant algunes filaes nombroses i integrades per gent amb diners, com per exemple la Llana o Els Gats, totes les altres tenien problemes per a formar les esquadres de negres en anys de càrrec, i havien de recórrer a persones de fora de la fila per a completar-les. He llegit que quan el meu tocaio "Felíno" va fer el Capità a principis dels anys setanta, la mitat de l'esquadra de negres, per no dir quasi tota, eren empleats de la seua fabrica. La "Lleganya" va estar a punt de desaparéixer, i gràcies a un grup d'amics en el què estaven entre altres: "Madriles", Pepin Aura, Blasco, Alba i algun altre, que van formar l'esquadra de negres i després es van quedar en la filà, van aconseguir salvar-la. I és que abans la gent tenia més carències, però hui pareix que tots són rics. Qualsevol treballador pot participar en una esquadra de negres. Tan bé paguem?.

ANGEL.- En la nostra fabrica no es poden queixar.

RAFA.- Puix haurem de vore això. Caldrà reduir costos.

ANGEL.- No voldràs abaixar-los el jornal?

RAFA.- Si fa falta sí. "Peter" diu que: "la productivitat està en el límit de la queixa"

ANGEL.- Qui és el "Peter" eixe?.

RAFA.- No ho se, però lo que diu m'agrada.

ANGEL.- I qué vols dir amb això?.

RAFA.- Molt senzill. Que si uno està content, no produïx al cent per cent.

ÁNGEL.- Això també ho diu "Peter"...

RAFA.- No. Això ho dic jo.

ÁNGEL Això no és el que diuen els treballadors de Ruiz Mateos, en la tele.

RAFA.- Tot propaganda. En realitat, si es queixen, pots negociar un augment de sou a canvi de mes productivitat. Si no es queixen, no pots negociar res.

ÁNGEL.- Llavors, cal rebaixar-los el sou per a què es queixen.?

RAFA.- Exactament. Que list eres, Ángel, no sé que faria sense tu.

(Criden al timbre de la porta. Cristiana ix per l'arc de la dreta per a obrir la porta)

RAFA.- *(En veu baixa i alligant a Ángel)* Han de ser Pedro i Juano, també estan en la llista d'espera per a participar en l'esquadra, però per davant de nosaltres. Tenen diners, i poden pagar una esquadra cara. Els he citat per a tractar de convèncer-los que, en la pròxima reunió, recolzen la nostra proposta per a encarir l'esquadra i així aconseguir que la gent es done de baixa. D'esta manera pujarem en l'escalafó, fins a aconseguir ficar-nos entre els dotze triats. *(Se sent el so d'un bufetada i el d'un "Ai" de dolor.)*

VEU EN OFF.- Collonsj. Que òstia m'ha pegat la tia.

CRISTIANA.- *(Aguaitant-se per l'arc de l'esquerra)* Herrrr Pedro García i Juan Garrido. *(Fa mutis per la dreta).*

PEDRO.- *(Tocant-se la galta esquerra)* Redeu j. D'on has tret la "chacha" esta?.

RAFA.- De l'oficina d'ocupació. Què li has fet?.

PEDRO.- Jo res, que ho diga Juano.

RAFA.- Alguna cossa li hauràs fet. Cristiana no sol reaccionar així, per res.

PEDRO.- Cristiana?. Encara sort que no li diuen Mahometana. Només li he dit: “Que no m'assabente jo que eixe culet passa fam”. I l'ensenya, només l'ensenya, de pegar-li un “batecul”

RAFA.- A tota acció correspon una reacció, igual i d'efecte contrari.

PEDRO.- Esta ha sigut desproporcionada. D'igual... res. A vore com li explique jo açò a la meua dona, perquè la rojor no se'n va en dos dies.

RAFA.- Li dius que has entropessat amb un plegador, i ja esta.

PEDRO.- Total no li he dit res que no se li diga a una tia bona quan t'encreues en el carrer. Jo ho he dit mil vegades, i inclús alguna m'ho ha dit a mi, i no és per presumir, i mai m'ha passat res. El que has de fer és posar un rètol en la porta que diga: “Atenció amb la chacha”. Esta té mes perill que un gos paxó.

ANGEL.- Deixeu-se de xarrameques i senteu-se, que tenim molt que parlar.

RAFA.- Voleu pendre quelcom.?

JUANO.- Encara és un poc prompte.... però un bon whisky em vindria bé.

PEDRO.- Jo, una “aspirineta” amb un poquet d'aigua.

RAFA.- Cristiana. (*Apareix per l'arc dret i abans que puga dir quelcom*). Porta dos gots mes.... gel....(*mirant la botella de whisky*) i una altra com esta... només li queda un culet. Ah... i una aspirina per al senyor. (*Assenyalant a Pedro*).

ANGEL.- I bé. Què ens conteu?.

JUANO.- Els que heu de comptar sou vosaltres. Que heu sigut els que ens heu citat.

RAFA.- Efectivament¡. (*Li interromp Cristiana entrant amb una safata amb les coses que havien demanat. Quan s'acosta per a deixar-les damunt de la tauleta, Pedro, prudentment s'alça i s'atrinxera darrere del sofà. Quan es retira Cristiana, torna al seu lloc*).

ANGEL.- No tingues por. Ja ha passat tot.

PEDRO.- Era per si continuava tenint la mà calenta.

RAFA.- (*Sense fer cas del comentari*). Poseu-se el que vullgueu.... però ull, que és un poquet fort. Bé... com anava dient, ací de l que es tracta és de retallar la llista d'espera, fins a aconseguir que ens fiquem tots entre els dotze que formaran definitivament l'esquadra. (*Com si estiguera un poc despistat i no sabera res de la pel·lícula*) Vosaltres que números teniu?.

PEDRO.- Jo, el díhuit i Juano el vint. (*En to pessimista*). Com voreu, no tenim cap oportunitat. Estem massa arrere.

RAFA.- Pitjor ho tenim nosaltres. Tenim el vint-i-tres i el vint-i-sis.

PEDRO.- (*Rient-se*). Amb eixos números, el màxim a que podeu aspirar és a eixir de maleïts, arrossegant el carro dels tabals.

RAFA.- Puix bé; Ací de lo que es tracta és de pegar-li la volta a la truita. És a dir, que els que estan ara dins de l'esquadra, arrosseguen el carro dels tabals, i nosaltres siguem els substituïts.

PEDRO.- Com a teoria esta molt bé, ara anem a la pràctica i dis-nos com anem a aconseguir-ho.

RAFA.- Lo primer és encarir els gastos de l'esquadra. Fer un pressupost que estiga fora de l'abast de molts, de manera que els que no puguen cobrir-ho vagen els soles eliminant-se.

JUANO.- Hi haurà gent que s'oposarà.

RAFA.- Això ja ho se. El que hem de fer és proposar-ho, i després anar destruint tots els arguments dels què s'oposen. Primer un tratje caríssim. Una banda de música amb el doble de components. És a dir, de tot l'imprescindible, el millor. Si algú s'oposa, li diem que la fila esta per davant dels individus. Que estem representant-la i no podem fer una esquadra de negre mediocre, que hem de passar a la història de "Nostra festa", com la millor esquadra de'l mig que s'ha vist mai i que tardarà molt de temps a vore's novament una altra igual.

ÁNGEL.- Almenys sis anys mes. Fins que ens toque l'Alferes.

PEDRO.- Vist així... jo crec que si podem fer quelcom. Però eliminar a tants... (*Dubtant*). No sé... No sé...

ÁNGEL.- Per intentar-ho que no quede. Però si no és prou, encara ens queda una segona part.

JUANO.- Encara hi ha mes; A vore si no podem eixir, ni nosaltres.

RAFA.- No vages plorant, que tu deus estar forrat. M'han dit que enganyant als venedors de mercat ambulant, no tens rival.

JUANO.- Però tot té un limite.

RAFA.- No et preocupes que eixe limit el posem nosaltres, i mentres estiguem fora poc ha d'importar-nos. El caragol cal apretar-ho a poc a poc, i quan estiguem tots dins, deixem d'apretar.

JUANO.- I quina és la segona part del pla ?.

ÀNGEL.- Ensaïos amb xaranga, res de música enllantada, tots els divendres. Menjar els diumenges, la majoria de les vegades acompanyats per les nostres dones i que rebran un regal de desgreuge. Cada setmana anirem pujant el número dels músics, la categoria del restaurant i el preu del regal. Fins que la gent vaja dient, prou.

JUANO.- Serà un pal per a alguns.

RAFA.- No et preocupes que ningú reconeixerà que es retira per falta de diners. Buscaran qualsevol excusa, abans que donar-ho a entendre. Podríem inclús editar un llibre amb totes les històries que ens comptem. (*Rient-se*).

PEDRO.- Que punyeter eres. Vols traure-li profit a tot. Aneu traent els primers números i esbosseu un pressupost; perquè el meu particular, es limita a lo que traga per la venda d'una plaça de garatge que tinc. Precisament en els baixos de la casa que viu el teu cunyat. No li interessarà, per casualitat, a ell?

RAFA.- Segur que no. El ja té una plaça i el forn no el té per a panallets, encara que a ningú li importa, a la meua germana li he hagut d'ajudar alguna vegada baix mà. De totes maneres no crec que tingues problemes, perquè en eixa zona les places de garatge estan molt sol·licitades. Només per posar un paperet en la porta, te'l llevaran de les mans de seguida. Quan demanes?

PEDRO.- Dotze mil euros.

RAFA.- Amb eixe preu la tens venuda, sense cap problema. Vas a gastar-te tots els diners en l'esquadra?.

PEDRO.- Espere que no... però si no hi ha mes remei....

RAFA.- I la teua dona?. No s'escamarà....

PEDRO.- Eixe és el problema que tinc. L'hauré de dir que l'he venut per menys.

RAFA.- Però ella s'assabentarà. Recorda que ella també ha d'anar a firmar l'escriptura de venda... i quan el Notari diga el preu...

PEDRO.- Tens raó.... I que faig?.

RAFA.- És molt fàcil, però no se si t'ho tindria de dir....

PEDRO.- Em faries un gran favor, i t'ho agrairia tota la vida.

RAFA.- Bé. Tin en compte que el que et vaig a dir, encara que ho fan tots, no és legal. I que ho fas davall la teua responsabilitat.

PEDRO.- (*Indecís*) Home.....

RAFA.- (*Tranquil·litzant-ho*). No és res de l'altre món. Quan trobes comprador, feu un contracte privat pels dotze mil euros en que fixeu la compravenda i ell que et done a compte 6000 euros.... (*abaixant la veu com si hi haguera un inspector d'hisenda al parany*) en negre. Després al Notari li dius que la compravenda es realitza per només sis mil euros, que són els que el comprador et donarà en la notaria, (*recalcant*) davant de la teua dona, i a tots els efectes és el que has cobrat per la plaça de garatge.

PEDRO.- I el comprador no dirà res?.

RAFA.- Pareix que hajes nascut ahir. Què dirà?... No res. El també es beneficia pagant menys impostos.

PEDRO.- (*Alleujat*). Això està molt bé. Que bo és tindre amics com tu, que t'assessoren i t'ajuden quan tens un problema.

RAFA.- Els amics estem per a això i per a més... si fa falta. Tu tin-me al corrent de tota l'operació i si hi ha algun problema ho solucionarem sobre la marxa.

PEDRO.- Et reitere les gràcies. No saps el núvol que m'has llevat de damunt.

JUANO.- (*Mirant-se el rellotge*). Esta fent-se tardíssim.

PEDRO.- Tens raó.

JUANO.- Puliu tots els detalls vosaltres, (*dirigint-se a Rafa i Àngel*) que nosaltres vos recolzarem, en tot, el diumenge en la reunió de la filà. Després ja estarem en contacte per a vore com va el nostre plà. (*alçant-se*)

RAFA.- (*Alçant-se també junt amb els restants*). Així quedem... Ara cride a Cristiana per a què vos acompanye fins a la porta.

PEDRO.- Millor deixa-ho. Ja sabem el camí i podem eixir a soles. Ja ho diu el refrany: "mejor solo que mal acompañado" (*fan mutis per l'esquerra, Rafa els acompanya fins a l'arc.*)

RAFA.- (*Tornant*) A este Pedro, també el podem perjudicar..... Maduraré un plà que ens pot donar, molt bons resultats.

ÀNGEL.- Però no és amic teu?.

RAFA.- Amic?. Conegut i prou.

ÀNGEL.- Vinga, compta... compta....

RAFA.- (*Assaborint el whisky i com si estiguera pensant*). Calma.. Ja et comptare.....

Fi del moment primer.

MOMENT SEGON

(Un mes més tard, aproximadament a mitjan d'octubre. Després del menjar, Pili i Rafa estan en el saló prenent un cafè.)

RAFA.- Açò va vent en popa. De moment ja són cinc els que s'han donat de baixa i jaestic en el lloc vint-i-u, continue sent l'ultim de la llista, però ja hi ha menys per davant.

PILI.- I Àngel?.

RAFA.- El díhuit, tres per davall. Però açò només és el principi, ja hem emparaulat la contractació de dos bandes de musica i el vestit ja ronda pels sis mil euros de cost.

PILI.- I què més penseu fer?

RAFA.- Continuarem amb ensaios tots els divendres, menjars els diumenges amb les dones i regal inclòs,

PILI.- Este diumenge que toca?

RAFA.- Res, perquè celebrem el mig any i no hi haurà menjar, però per a l'altre havia pensat en un collar de perles autèntiques, que tindrà un passador d'or amb l'escut de la fila..

PILI.- A mi dóna'm els diners que jo ja em compraré el que vullga.

RAFA.- No digues bovae. A tú, diners no et falten per a comprar-te el que vullgues i açò serà un record inesborrable. A més, volem que la gent es retrate, si donàrem diners mes d'un els recuperaria després, i la dona es quedaria sense diners i sense regal. Així i tot mes d'un el vendrà , però segur que no recuperà ni la mitat del que li costara.

PILI.- En fi. Que ho teniu tot lligat i ben lligat.

RAFA.- I cada vegada anirem buscant coses mes cares per a anar ofegant la gent fins que diga prou.

PILI.- Si aneu així, d'ací a quatre setmanes teniu el pati aclarit.

RAFA.- No està tan clar. La gent té diners o els trau d'on siga, encara que s'hajen d'endeutar, i tot això per a no donar el seu braç a tòrcer. Ara ho tinc fàcil, perquè encara hi

ha gent important fora; però quan estiguen dins dels triats, la resistència a estos gastos augmentara, i recorda que jo sóc l'últim de la llista. Al final hauré d'arreglar-me-les jo soles o com a màxim amb l'ajuda de Àngel i ningú mes.

PILI.- I si després de tot este embolic no aconseguixes el teu propòsit. Que faras?.

RAFA.- Se n'anem de vacances a on tu vullgues. Després del disgust, seria impossible que poguera passar les festes a Alcoy.

PILI.- Demà em vaig a pegar una volteta per les Agències de Viatges, per a vore que trobe. Que això no és cosa de deixar-ho per als últims dies, després et toca anar de puto cul.

RAFA.- Fes el que vullgues, però no em digues res a mi que em desmoralitzes. Eixa és una situació que només em plantejaré la vespra del dia dels músics. Fins llavors lluitaré com un jabato. *(Entra Cristiana i deixa sobre la tauleta unes copes i una botella de brandi).*

PILI.- Puix tu ve calfant-te el cap amb lo teu que jo ho faré amb lo meu. Espere que no t'isques amb la teua i podem fer un meravellós viatge per l'Indic. Serà com una desima lluna de mel.

RAFA.- Menys mal que ho reconeixes, perquè des que ens hem casat cada any fem un viatge dels què tu quidres de somni. El que has de fer és tirarme una mà, que el viatge, si no el fem en festes, ja el farem a l'estiu.

PILI.- I com vols que t'ajude.?

RAFA.- Puix aportant idees que em permeten eliminar competidors.

(Cristiana que fins llavors havia estat de peu esperant noves instruccions, intervé en la conversació.)

CRISTIANA.- Herrr Rafa.... Usted perdonar. Yo oir su problema y yo agradecida quedar ayudar.

RAFA.-Ajudar... a que?.

CRISTIANA.- Eliminar intrusos que impedir salir a fiestas.

RAFA.- *(Interessat)* I tu pots fer això.? Assenta't ací en la butaca i compta'ns, que tota pedra fa marge.

CRISTIANA.- *(En tò orgullós).* Yo ser descendiente directo de Nari, hijo de Loki i Sigyn.

RAFA.- *(Prenent-se'l a broma).* I jo de Paco, fill de Pascualet i Marieta. I ara que ens hem presentat les nostres respectives famílies, dis-me exactament que pots fer.

CRISTIANA.- Eliminar a uno de sus competidores.

RAFA.- (*Fregant-se les mans*). I no pot ser a tots?.

CRISTIANA.- (*Amb veu solemne.*) Solo a uno.

RAFA.- Mes val això que un puntelló en el cul. (*Venint-li al cap*). Escolta. Quan dius eliminar, no voldràs dir.....

CRISTIANA.- Mi magia prohibe matar.

RAFA.- Eres maga?.

CRISTIANA.- Maga. (*Mirant a Rafa amb aires de superioritat*). Mi ascendiente Loki ser el Dios del mal y le llamaban: “Pisoteador de ciudades.”, “Difamador y estafador de Dioses”, “Ladrón de gigantes”, “Mal compañero”...

RAFA.- Para..... para... Ja tinc prou. M'has guanyat per golejada. Al meu iaio només li cridaven el “solfatinero”

PILI.- (*Estranyada*). Però no era manyà.? Per què té el malnom d'un que treballa en el tèxtil?.

RAFA.- No era “selfactinero”, sinó “solfatinero”. Perquè li agradava la música i en els seus ratets lliures ensenyava solfeig als xiquets.

PILI.- Ara m'explique això de la batuta, que guarda la teua mare amb tant de cura.

RAFA.- Va ser la que va emprar per a dirigir l'himne de festes.

PILI.- Però si quan vivia el teu iaio, això no s'estilava.....

RAFA.- (*Molt seriós*). Ell ho feia tots els anys en privat. Davant del tocadiscos, i amb tota la família aplaudint i fent el cor. Després són els altres els que ho han copiat. Però talla el rotllo i escoltem a Cristiana que té moltes coses que comptar-nos. (*Dirigint-se a Cristiana*) Vorem que cal fer per a què un es done de baixa.

CRISTIANA.- Tenemos que hacer el holocausto de una vaca.

RAFA.- (*Estranyat*). Què significa això?.

CRISTIANA.- (*Fent el senyal de degolla*). Sacrificar una vaca.

PILI.- On?. Ací. Ni parlar. (*Mes preocupada per la neteja del pis que per l'animal*). Aneu a posar-me el pis fet un tabac. No sols per la sang..... Igual l'animalet es caga de l'esglai... i ja em comptaras.

RAFA.- Dona. Si haguera sigut un bou... inclús... inclús.... Però només és una vaca.

PILI.- Em dóna igual. El màxim que vos permet és un pollet..... i en la cuina. En el saló..... Res de res.

RAFA.- (*Mirant Cristiana*). No podria ser amb un pollastre?.

CRISTIANA.- (*Encollint-se de muscles*). Supongo sera menos efectivo.....pero poder provar.

RAFA.- (*A Pili*). Veus carinyo. Tot arreglat. Demà te'n vas a la placeta de les gallines i compres un, ben bonic.... el millor que trobes.

PILI.- Tu, en que món vius?. Encara no t'has assabentat que en eixe lloc ja no venen pollastres.

RAFA.- (*Estranyat*). No?.

PILI.- Ni en la placeta del carbó, venen carbó, ni en la placeta de les eres, “Baten el blat”, ni.....

RAFA.- (*Interrompent-la*) Ja ho suppose. Però és que pase molt poc per eixos llocs. (*A Cristiana*) I no podem substituir-ho.?

CRISTIANA.- No. Imprescindible sacrificio. Igual ser animal.... que persona.

PILI.- No, si ja voras, açò ha d'acabar amb tots en la presó.

RAFA.- Un poc de calma que no cal arribar a eixos extrems.

PILI.- Només faltaria això.

RAFA.-(*Il·luminant-se-li la cara*) Ja està. El que ven pinsos en el mercat, també té pollets.

PILI.- (*Amenaçant*) Si mates un pollet en ma casa... em divorcie de tú.

RAFA.- (*Amb veu planyívola*). Però, carinyo.....

PILI.- Ni carinyo ni punyetes. He dit que no, i és que no.

RAFA.- I si anem a Mercadona i comprem un pollastre ja mort?.

PILI.- Així.... d'acord.

CRISTIANA,. Y sacrificio. No haberlo?

RAFA.- Mira, mentres tu fas lo que tingues que fer amb el pollastre, jo mate una mosca.. o alguna cossa pareguda. Així hi ha sacrifici i tots contents.

PILI.- Menys la mosca.

RAFA. Mira. A la mosca que li donen per.... (*Calmant-se*) Carinyo pensa que eixa és la mosca que no ens deixarà dormir esta nit i que jo, per a què et deixin tranquil·la, m'encarregaré de caçar-la, i en compte de matar-la, demà la sacrificuem. Val; (*Interrogant amb la mirada a les dos*)

PILI.- Val....

CRISTIANA.- No sé si valdrà, pero lo intentaremos. Incluso faltan mas cosas.

RAFA.- (*Amb veu cansada*) Mes coses.

CRISTIANA.- Hacen falta tres pelos de la victima.

RAFA.- I com ho consegisc?.

PILI.- Tallant-se'ls.

CRISTIANA.- No;. Tener que ser arrancados.

RAFA.- Arrancats. Imposible, com li arranque jo tres pels a un tio?. (*Mirant a Pili*)

PILI.- A mi no em mires. Comences arrancant pèls i no sabem com pot acabar la cosa.

(*Sona el timbre de la porta i Cristiana ix per l'arc de l'esquerra per a obrir-la*).

RAFA.- I com se les arreglarem?. Podries tirar-me una maneta.

PILI.- A mi no em fiques en eixos embolics, que al cap i a la fi si no eixes a festes, millor per a mi.

(*Entren Cristiana i Ángel, este besa a Pili i s'assenta en el sofà*).

ÁNGEL.- Estic esgotat. He tingut un dia... (Pili s'assenta al seu costat, mentres Rafa, amb dissimulació, passa per darrere del sofà i es deté observant el cap de Ángel).

PILI.- (*A Ángel*). Vols prendre alguna cossa?.

ÁNGEL.-No gràcies. Acabe de prendre'm un café i una copeta i ja estic arreglat fins a les sis.

PILI.- (*A Cristiana*) Ja continuarem parlant, si et necessitem et cridarem.(*Cristiana es retira per l'arc dret.*) (*A Rafa, mirant-ho de reüll i arrossegant la veu*) Ni ho penses... (*Rafa retira la mà que estava a punt de posar sobre el cap de Ángel i amb cara d'enuig se'n va a la butaca de l'esquerra.*)

ÁNGEL.- (*Girant-se*). Què és el que no té de pensar?

PILI.- Res. Coses nostres. Hi ha alguna novetat?

ÁNGEL.- Si. Ja pots alegrar-te, Rafa. Berto m'ha dit que també es retira. Eixe estava darrere de mi però davant de tú. Així que cada vegada ho tens mes prop.

RAFA.- (*Alegant-se*). D'eixe m'ho esperava, esperem que l'altre que queda entre tu i jo faça el mateix. Si aguanta i la llista s'acosta cap avall, pot resultar perillós.

ÁNGEL.- Jo crec que hauríem de demanar una derrama a compte dels gastos, així el que no tinga ganas de distraure diners o no ho veja molt clar, es donarà de baixa i aclarirà el panorama.

RAFA.- Això esta molt bé. Demanarem sis mil euros a compte de gastos, i a vore que passa.

ÁNGEL.- Què estàveu tramant abans de vindre jo?. A mi m'agrada saber les coses.

PILI.- Res. Una idea que ha tingut Cristiana i que segur no ens portarà a cap lloc. Però este, com esta tan desesperat, esta disposat a intentar el que siga.

ÁNGEL.- Què passa?. Compta`m... compta`m... no tindràs secrets amb el teu amic...

RAFA.- Puix resulta que Cristiana es una Maga o una Bruixa, no ho se cert, però ens ha dit que és capaç d'eliminar a un de l'esquadra. No em preguntes com, perquè és molt llarg de comptar i ja ho faré un altre dia.

ÁNGEL.- I qui és la victima?. Si es pot saber.

PILI.- Encara no ho sabem.. Serà el primer al què aconseguim arrancar-li tres pèls.

ÁNGEL.- Per això estava el golfo este, darrere de mi?.

RAFA.- No, home. A tú, si fa falta, t'eliminaré jugant als "Xinesos". No gastaré pólvora amb tú.

PILI.- Però no sabem com aconseguir-los

ÁNGEL.- Això és fàcil.... (*Fent-se l'interessant*). Algú de l'esquadra va a la teua mateixa perruqueria.?

RAFA.- (*Pensant*). El Juano. Hem coincidit algunes vegades.

ÁNGEL.- Ja ho tens. Li oferixes una propina al barber, a canvi dels tres pèls i segur que te'ls aconseguix.

RAFA.- No em fie d'eixe. És capaç d'esquilar a un burro i vendre'm els tres pèls com si foren del Juano.

ÁNGEL.- És que no penses. Li dius que quan Juano es presente en la perruqueria, que t'avise. I li advertixes, que només li pot arrancar els tres pèls estant tú present. Així no podrà enganyar-te.

RAFA.- Ara ja sé perquè et vaig triar com a soci. Eres un dimoni. Crec que és la primera mostra d'intel·ligència que em fas. (*Ángel li tira un coixí a Rafa, mentres els tres riuen.*)

PILI.- (*Alçant-se*) Vos deixe soles perquè tinc hora en la perruqueria i se'm fa tard, ja em comptàreu lo que trameu. (*Fà mutis*).

RAFA.- Al Juano no se si l'eliminarem amb la màgia de Cristiana, però al Pedro vaig a deixar-l'ho K.O.

ÁNGEL.- I això?.

RAFA.- Et recordes que ens va dir que eixir o no eixir a festes, depenia de la venda d'una plaça de garatge.?

ÁNGEL.- No em digues que no l'ha pogut vendre i ha renunciat.

RAFA.- No. Ja l'ha venuda.

ÁNGEL.- (*Sorprés*) Llavors.... a que ve la teua alegria?

RAFA.- Que ara és quan entre jo en acció amb el plà que tenia preparat.. Reconec que és una putada i de les grosses, però el meu lema és “ Eixir de negre... caiga qui caiga” i això és el primer.

ÁNGEL. Compta'm, estic intrigat.

RAFA.- Tu saps el que és el dret de retracte?.

ÁNGEL.- Puix no. Explica't millor, perquè jo de lleis no tinc ni rabosa idea, per a això ja estan els advocats. Que tots han de viure, en la vinya del Senyor.

RAFA.- (*En plà de professor donant una lliçó*) Quan una persona vol vendre una propietat, hi ha altres, que en igualtat de condicions tenen preferència en l'adquisició. Si un vol vendre un pis que té llogat, el té d'oferir abans a l'inquilí pel preu que demane o pel que algú estiga disposat a pagar-li si el propietari ho accepta finalment.

ÁNGEL.- Eixe és el de dret de tanteig. Però el de retracte.....?.

RAFA.- Espera i no tingues pressa, que encara no he acabat. Quan finalment la venda es produïx, hi ha un termini de temps en que l'inquilí pot exercir el dret de retracte, pagant-li al comprador el preu de la compra, més els gastos ocasionats per l'operació.

ÁNGEL.- No comprenc els avantatges d'eixa operació. Si la compres després, has de fer-te càrrec també dels gastos de la compra, després li costa més cara l'operació. D'altra banda no recorde que Pedro diguera que la tenia llogada.

RAFA.- Calma que prompte t'assabentaràs de tot. Efectivament Pedro no la tenia llogada, però has de saber que no sols els inquilins poden accedir a eixe dret de retracte, també ho tenen els confrontants i els comuners. És a dir que qualsevol que tinga ja una plaça en eixe garatge, té prioritat sobre un de fora en la compra.

ÁNGEL.- (*Il·luminant-se-li la cara*) Clar. El teu cunyat té una plaça en eixe garatge.

RAFA.- Exactament.

ÁNGEL.- (*Ja sense tanta alegria*) I que guanya amb l'assumpte eixe?. Total només compra una plaça de garatge a un preu superior al del mercat, si comptem els gastos. I en definitiva a Pedro li dóna igual vendre-li-la a un que a un altre.

RAFA.- A voltes eres intel·ligent però altres no tens ni deu grams de cervell útil. No recordes que jo li vaig aconsellar que en escriptura posara que la venia per la mitat de preu, és a dir per només sis mil euros, per a evitar-se gastos i sobretot per a enganyar la seua dona.

ÁNGEL.- (*Una altra vegada il·luminant-se-li la cara*) Després compra per uns set mil euros una cosa que val almenys dotze mil. (*Pensant*). Però el comprador no es conformarà.

RAFA.- Això és problema d'ell i de Pedro.

ÁNGEL.- Jo crec que ací l'únic perjudicat és el comprador, a vore com demostra que li va pagar dotze mil euros a Pedro. Haurà de conformar-se en trencar-li la cara.

RAFA.- No arribarà la sang al riu. A banda que quan el comprador li va pagar a Pedro els sis mil euros en negre, van firmar un contracte privat que posteriorment no han elevat a escriptura pública. Si Pedro no li torna eixos diners al comprador, pot eixir tot a lluir. Hisenda es ficaria amb els dos per frau i el més perjudicat seria el nostre ex-amic Pedro, que té un negoci i si els inspectors investiguen, poden eixir rajos i llamps. Si és llest no deixarà que la cosa arribe a tant; d'altra banda està la seua dona, que si s'assabenta que el seu marit l'ha enganyatda, les coques es repartiran exclusivament dins de sa casa. Definitivament no crec que la cosa passe a més. Pedro haurà de tornar els diners i les seues esperances d'eixir en l'esquadra de negres se n'aniran al trast.

ÁNGEL.- I no et dirà res a tú?. Al cap i a la fi ha sigut el teu cunyat el causant dels seus mals.

RAFA.- Què vols que em diga?. Jo l'única cosa que he tractat és d'assessorar-I ho..... si la cosa no ha eixit bé, no és meua la culpa.

ÁNGEL.- I el teu cunyat....?

RAFA.- Que culpa tinc jo del que faça el meu cunyat?. Si a penes ens parlem. Ell, que pense el que vullga, però realment no té cap prova que m'implique en este cas.

ÁNGEL.- La jugada està bé, però t'ha costat un poc car eliminar una persona.

RAFA.- A mi?. Ni un euro va a costar-me esta operació. Com la plaça de garatge no li interessa per a res al meu cunyat, se la tornarem a vendre al mateix comprador, esta vegada pels dotze mil euros per a evitar-nos problemes i amb tots els gastos pel nostre compte, així en cap moment es considerarà perjudicat.

ÁNGEL.- La jugada és perfecta.

RAFA.- Clar. L'únic que perd és el nostre amic Pedro, sis mil euros i les seues esperances d'eixir en l'esquadra. Els que guanyen són tres: Hisenda, que en a penes un mes cobra tres vegades l'impost de transmissions d'una mateixa plaça de garatge; el meu cunyat, que es quedarà amb el benefici líquid de l'operació, estimat en uns tres mil euros; i jo, que avance un lloc en l'escalafó i que tinc a l'esquadra a tir de pedra.

ÁNGEL.- Hi ha un quart beneficiari.

RAFA.-*(Estranyat)* Qui?.

ÁNGEL.- Jo, capoll. Que sense calfar-me el cap també m'acoste, mes que tu, a l'esquadra.

RAFA.- Que bord que eres;. Però no cantes victòria que un dels pròxims perjudicats, podries ser tú. *(Ambdós riuen)*.

Cau el teló.

MOMENT TERCER

(Mateix escenari que els anteriors, però situats ja a mitjan del mes de novembre. Quan s'alça el teló, apareix Rafa, amb una xarxa caça palometes en la mà, escodrint en tots els racons del saló.)

RAFA.- Serà possible. Porte mitja hora intentant-ho i encara no he pogut caçar-ne cap. Amb lo fàcil que era quan tènia deu anys. Les agafava fins amb la mà. Esperava que es pararen en la vora de la font per a beure i...zas; Mosca al pot.*(Dirigint-se al públic i fent-li una confidència)* Les ficava en un tap de suro que prèviament havia buidat i l'obertura la tancava amb agulles perquè pareguera una presó verdadera. Ara és que ni les veig... Clar estem al novembre. Si estiguérem en agost no me les podria llevar de damunt. Però hui, a pesar que fa un poc de calor.... ni una.

PILI.- *(Entrant)* Què; Com va el safari.?

RAFA.- Mal. Li has dit a Cristiana que pose un platet amb mel en la finestra de la cuina.?

PILI.- Si.... Diu que t'avisara de seguida si cau quelcom. Però no crec que siga hui el teu dia

RAFA.- I tú... No has vist cap aranyeta en algun racó.?

PILI.- Però que creus; Que açò és una cuadro?. Jo faena no faré molta, però em preocupe de tindre la casa en perfecte estat de revista. Només faltaria això... Que vinguera una visita i trobara els racons plens d'aranyes.

RAFA.- Dona. No he volgut dir això.... Però a vegades.

PILI.- Ni a vegades ni mai. Ni una moteta de pols que trobaràs. Busca.... busca;

RAFA.- Ja ho se. Ja ho se. És que no se te pot dir res, tot t'ho prens a la tremenda. Hauré d'abaixar al garatge per a veure si trobe una panderola.

PILI.- M'estranya. Però si la trobes, per descomptat a esta casa no la puges... Faltaria mes

RAFA.- Dona. No veus que estic desesperat.... De hui no passa que fem l'holocaust eixe. El pollet esta a punt de fer-se roïn en la nevera. Però si no aconseguim una victima... No podem fer res.

PILI.- A mi em dóna igual que el pollastre es faça roín, perquè no pense menjar-me'l després de les porqueries que aneu a fer-li. O el tireu al fem o se'l doneu al porter per a què el cuine per al seu gos.

RAFA.- Per al seu gos?. Permet-me que em riga. Eixe se'l menja. Per quelcom l'han anomenat Carpanta tota la vida.

PILI.- Que faça el que li done la gana. Jo em limitaré a advertir-li-ho.... i en pau.

RAFA.- (*Traient el mòbil*) Tocaré a Ángel. Per a vore si em troba algo.....

PILI.- Un lleó, et trobarà pel carrer.

RAFA.- Amb un poc de sort.... Angel. Has de vindre?..... Si vens a peu mira si em trobes algo... Jo que séj. Tal volta una formigueta o qualsevol cosa que veges moure's.... Que graciós.... Corre que et bolquen (*A Pili*). No se que passa, però tots estan de conya i açò, és una cosa molt seriosa.

PILI.- Jo no se com acabara açò, però per descomptat la Cristiana m'ha de sentir. Mira que ficar-te la bobá eixa en el cap.

CRISTIANA.- (*Entra, corrent i sufocada*). Señor..... Hay una animalito en la miel.

RAFA.- Per fi; (*Eixint corrent*). Anem a vore....

PILI.- Menys mal que ja ha trobat algo i per fi acaba este calvari. (*Sona el timbre de la porta i Pili va a obrir sense esperar a Cristiana*) Obriré jo, no siga que criden una altra vegada i la Cristiana es distraiga i se li escape la bestiola.

(*Desapareix per l'arc de l'esquerra i poc després torna a aparéixer en companyia de Ángel*)

ÁNGEL.- Què li passa a Rafa?. El veig un poc trastornat, mira que cridar-me perque li busque una formigueta ... o el que siga.

PILI.- Calla, callaj. Per sort ja esta tot solucionat. Crec que ja té a la víctima per a l'holocaust.

ÁNGEL.- Quin holocaust?.

PILI.- És que no saps el que pensa fer el teu amic i la “froilan”?

ÁNGEL.- Quelcom m'han comptat d'eixa parida, però no m'han dita res d'un holocaust.

PILI.- És tot lo mateix i esta nit, definitivament, pensen fer-ho. Tu et quedes?

ÁNGEL.- Ni boig. No tinc res a fer, però en qüestió de bruixeria, quant més lluny estigues... Millor.

PILI.- Jo me n'aniré a vore "El Gran Hermano" a la meua habitació i ells que facen el que els done la gana.

RAFA.- (*Entrant amb un plat en la mà i amb un got, damunt, colcat del revés.*) Mireu... que meravella.

ÁNGEL.- Què és...?

RAFA.- No ho se, però és un magnific exemplar per al sacrifici d'esta nit,

ÁNGEL.- Rafa...de veritat creus en eixes coses?

RAFA.- Ni crec ni deixe de creure. Però si finalment el Juano no ix en l'esquadra, gràcies a açò o al que siga, sóc capaç d'apuntar-me a la secta dels nibelungos de no se qué... que m'ha dit la Cristiana.

ANGEL.- I ja ho tens tot preparat?.

RAFA.- Fa quinze dies que vaig comprar el pollet en Mercadona.El dissabte passat em va cridar el barber dient-me que el Juano estava en la perruqueria. No vaig tardar ni deu minuts a presentar-me allí. El Juano estava encara esperant el seu torn. Quan li va tocar, el barber va començar a comptar-li un conte sobre l'existència d'uns pèls anomenats "pares" que eren els que provocaven que isqueren posteriorment les canes. Li va dir que li havia descobert un i que si no se l'arrancava, tindria el pèl totalment blanc en un any.

ANGEL.- I s'ho va creure?

RAFA.-Com, que si s'ho va creure. No va tardar ni un segon a dir-li que li'l llevara. Amb unes pinces li va furtar almenys set o huit, per a no quedar-se curt. El crit de dolor que va pegar el Juano, el tinc encara en l'orella.

ANGEL.- I no es va cabrejar?.

RAFA.- Que vaj. Damunt inclús li va donar deu euros de propina. Amb eixos i amb els cent que li vaig donar jo quan em va fer entrega dels pèls, li va faltar temps per a tancar el quiosc i anar-se'n a "xamar"

ÁNGEL.- I vos va deixar a tots plantats?.

RAFA.- Ja no quedava ningú, i jo no necessitava els seus servicis. Però li quedava encara mitja hora per a tancar, i no va esperar per a vore si venia algun altre client. És una llastima de xic, si no li agradara tant la beguda, amb la vèrbola que té seria capaç de vendre qualsevol cosa.

ÁNGEL.- Millor deixa'l com a barber que per a vendre ja et tenim a tú. Llavors ja tens tot el que és necessari per al sacrifici.?

RAFA.- Amb la víctima que acabe d'aconseguir, ja esta tot. Esta nit fem l'holocaust.

ÁNGEL.- I a tot açò... El rànqing, com va?.

RAFA.- La mar de bé. Ahir em va cridar el Primer Tró i em va dir que després de la idea de regalar-li un Rolex, a les dones, durant el pròxim sopar, dos han dit ja prou, i s'ha retirat.

ÁNGEL.- Qui són?.

RAFA.- Andresito, un que ja me l'esperava. Però el que mes m'ha cridat l'atenció ha sigut José Luis, ocupava el tercer lloc i el veia molt il·lusionat, però li ha dit al Primer Tró que amb els diners que s'estalvia retirant-se li compra un pis al seu fill.

ÁNGEL.- Un pis.¿ Un poc exagerat ho veig.

RAFA.- Tot el pis, per descomptat no el pagarà: però una bona entrada, segur que l'ix.

ÁNGEL.- I de Pedro què saps?.

RAFA.- Encara no és oficial, però jo ja l'he retirat de la llista. Crec que esta a punt de divorciar-se, de fet, m'han dit, ja no dorm en sa casa.

ÁNGEL.- Què va passar?. Compta... compta...

RAFA.- Quan el meu advocat va anar a comunicar-li el retracte i entregar-li un xec per set mil dos-cents euros, que és el milió de pessetes que va pagar oficialment, més els gastos. Per poc li dóna un atac al cor. Li va dir a l'advocat que tornara en una hora, que primer tènia que recuperar sis mil euros o matar a algú.

ÁNGEL.- (*Un poc preocupat*) Recollons¿. Ha anat un poc lluny la cosa. No et pareix?.

RAFA.- Que va¿ (*La mar de tranquil*) Ha sigut com jo m'ho esperava. Se'n va anar directament a casa de Pedro i li va armar tal escàndol que al final no sols es va assabentar la dona, sinó tot el veïnat. Després d'un tira i afliuxa, en el que uns diuen que van haver "osties" i altres que no va arribar la sang al riu, el comprador se'n va anar, finalment, amb els sis mil euros en la butxaca.

ÁNGEL.- Si que degueren pegar-se, l'altre dia vaig vore a Pedro de "refiló" i portava un ull a la "funerola"

RAFA.- Això hauria de ser després, segur¿. Quan es va anar el comprador, diuen que es va sentir una espècie de terratrémol i que Pedro va eixir de sa casa rodant per les escales i la seua roba per la finestra; o al revés, perquè ací els veïns tampoc ho tenen molt clar.

ÁNGEL.- No crec que siga per a tant. Tot este rebombori per un milió. No ho comprenc.

RAFA.- És que tu pots enganyar la teua dona amb una querida i tens moltes possibilitats que al final et perdone. Però quan hi ha diners per al mig...

(En eixe moment se sent la veu d'una xiqueta cantant)

VEU EN *OFF*.- Dels cinc que en quedaven

Dels cinc que en quedaven

Un, es va anar al teatre

No en queden mes que quatre.

ÁNGEL.- Què és això?

RAFA.- La filla de la veïna que esta jugant en el replanell. Cinc són precisament els que ens queden i espere que després de la funció que organitzarem esta nit Cristiana i jo. Ens queden només quatre.

ÁNGEL.- Tanta confiança tens en eixa dona?.

RAFA.- Mes que confiança, és fe. Quan un vol que una cosa ocórrega, normalment així és. Jo tinc unes ganes enormes d'eliminar a Juano i espere aconseguir-ho esta nit. Amb màgia o sense ella.

ÁNGEL.- Així i tot, encara ens queden quatre.

RAFA.- També tenim quatre mesos per davant. Tota una eternitat.

Cau el teló

MOMENT QUART.-

(Mateix escenari que de costum. Estem a mitjan mes de Desembre. Està Cristiana netejant la pols del saló i Pili, assentada en el sofà, llegint una novel·la. Entra per la porta Rafa, replet d'alegria i sense mediar paraula se'n va directament a on està Cristiana.)

RAFA.- Qué alegria. Qué alegria. Si no fóra per les conseqüències directes *(mirant la seua dona)* o col·laterals, et donava un bes en la galta o millor... en el morro. *(Cristiana dona un pas arrere per a evitar tanta afectivitat.)*

PILI.-*(Crida l'atenció a Rafa, ocasió que aprofita Cristiana per a fer mutis)* Quietoo paraoo;. Que saludes a la xaxa abans que a la teua dona, si és per educació, passe; però que intentes besar-la, i damunt davant de mi, això no t'ho permetisc.

RAFA.- *(Tornant al costat de la seua dona i besant-la)* Carinyo;. És que tinc una joia en casa i encara no me n'havia donat compte.

PILI.- *(Orgullosa)* Puix ja portem deu anys casats, temps has tingut...

RAFA.- *(Caganla)*.No em referia a tu.....

PILI.- Com.;

RAFA.- *(Tractant de netejar la ficada de pata)*....que eres la joia de la corona, el carinyet del teu marit i la flor de l'Àsia oriental...

PILI.- Talla el rotllo i ves al gra.

RAFA.- Deia que la joia.... menor, quasi bisuteria podríem dir, que tenim en casa, és Cristiana. Recorda'm que este mes li pugem el sou.

PILI.- Com el sou li'l pague jo, comença per pujar-me'l a mi, i ja decidiré com ens repartim l'augment. Però explica'm, almenys, els grans merits que ha fet, per a meréixer tals prebendes.

RAFA.- L'holocaust ha sigut tot un èxit, Acabe d'assabentar-me que Juano a presentat la seua renúncia.

PILI.- No em digues. Quins motius ha al·legat?-

RAFA.- Cap. Això és el mes estrany. Ha dit simplement que no vol eixir, i ja està. Tots en la filà estan extranyadíssims, però no han pogut traure-li res. Només ha dit que el seu cos se l'ha demanat, i d'ahí no ix.

PILI.- I tú creus que tot açò són la conseqüència dels ritos nibelungos de la nostra “froilan”?

RAFA.- Jo no se si serà o deixarà de ser, la veritat és que ha aconseguit el seu propòsit i si he de ser-te sincer, ni tan sols jo m'ho esperava.

PILI.- Què va passar la nit del ritual?

RAFA.- Res de particular. Primer va deixar sobre eixa tauleta (*assenyala la del saló*) el pollastre, els tres pèls de Juano i la bestiola que no es movia i que per a mi ja estava morta.

PILI.- Damunt de la tauleta?. Quin emprenyo.¡ Hauré de cridar a Valero per a què la polisca i l'envernisse novament.

RAFA.- No hi ha per a tant. Abans va posar un drap sagrat i tot lo altre estava damunt de plats.

PILI.- Els plats, per descomptat, els tiraries.

RAFA.- (*Amb paciència*) Si dona. Jo mateix em vaig encarregar de tirar-ho tot al fem. (*Al públic en to baixet*). Si li dic el contrari és capaç de tirar tota la vaixela. (*Tornant-se a dirigir a la seua dona*) No has de preocupar-te de res. Bé, com anava dient-te, després va eixir vestida amb una túnica blanca i un ciri encès en la mà. Ho va deixar tot sobre la tauleta i va apagar totes les llums. Jo em vaig retirar a eixe extrem del saló per a estar lo mes allunyat d'un possible perill, però sense perdre'm res. Em va preguntar que mal li desitjava al Juano. Jo li vaig dir que cap, que només volia que renunciara a eixir a festes. Va començar a soltar una verborrea de paraules estranyes, mentres que amb un ganivet apunyalava al pollastre i a la bestiola eixa. Jo em vaig alegrar d'estar un poc allunyat de l'escena del ritu, perquè d'estar mes prop segur que algun espasada m'haguera portat jo. Estava com a cega i fora de si. Quan va acabar, va posar la bestiola i els tres pèls dins d'una capseta de cartó. Abans de retirar-se, em va dir que em desfera de tots els objectes que havien participat en el ritu i que fera el mateix amb els animals i els pèls, que quan abans es degradaren, abans voria complir els meus desitjos.

PILI.- I que vas fer amb ells?

RAFA.- La capseta la vaig soterrar en un test de la terrassa i el pollastre li'l vaig donar al porter, segur que va ser el primer a degradar-se.

PILI.- No em digues que li'l vas donar al porter.

RAFA.- Clar.¡ No anava a tirar-ho, a mes Déu sap on haguera anat a parar. Amb el porter, tènien la seguretat que seria immediatament menjat i als dos dies degudament cagat. Major

degradació, impossible. I per descomptat no s'ha mort, este matí l'he vist més robust i lluent que mai.

PILI.- Eres el súmmum. I la porqueria que em vau deixar en el test.....

RAFA.- Tampoc has de preocupar-te. Si el malefici s'ha complit és perquè les restes s'han degradat. Per molt que furgues, segur que no trobaras res.

PILI.- *(Amb cara de fàstic)*. Jo per descomptat , no furgaré en cap lloc.

RAFA.- Ara, de l'única cosa que tinc de preocupar-me, és que em queden quatre i quelcom hem de fer. A mi no se m'ocorre, de moment, res. I a tu?

(Sona la veu de la xiqueta jugant en el replanell)

VEU EN *OFF*.- Dels quatre que en quedaven
Dels quatre que en quedaven
Un va agafar un tren exprés
No en queden mes que tres.

RAFA.- *(Apegant-se un colp en el cap)*. Clar està. Un viatge. Com no se m'havia ocorregut abans;

PILI.- Vols explicar-te?.

RAFA.- Açò em costara diners, però pot valdre la pena. Si un de l'esquadra se'n va de viatge....

PILI.- I es mata?.

RAFA.- Dona. No cal arribar tan lluny. Es tracta que se'n vagen de viatge.... *(Sil·labejant)*
en el mo-men-to a-de-cua-do.

PILI.- En festes?

RAFA.- Que llista eres. Ho has comprés a la primera.

PILI.- Saps ja, qui s'anira de viatge.?

RAFA.- Està clar que ningú voldrà anar-se'n. Però si trobem a algun casat amb la dona adequada.....

PILI.- Tú busques una dona que es deixi convéncer.

RAFA.- Exactament.

PILI.- Puix ací tens a una.

RAFA.- Tu i Tere esteu fora. No vull empenyar a Àngel, a eixe, arribat el cas, ja li guanyaré la plaça jugant als “xinesos”

PILI.- Molt segur estes d'això.

RAFA.- Quinze anys. Quinze anys, guanyant-li sempre. Estaria bó que l'única volta que m'interessa verdaderament guanyar-li, no poguera fer-ho. Amb lo roïn que és jugant.

PILI.- Per on comencem?. Per l'agència de viatges?.

RAFA.- No. Ja tindrem temps de concertar-ho si es donara el cas. A més, pot quedar a gust del client.” On desitja anar?....nosaltres el portem.” Per ací he de tindre una llista amb tots els membres de l'esquadra, direcció, número de telèfon... (*Mentres es furga totes les butxaques fins que d'una trau un foli doblegat*) Ací està. Vejam... Pascualet podria ser u.... a vore.....(*marca un número en el telèfon que hi ha damunt de la tauleta auxiliar i espera*)

UNA VEU.- Diga?.

RAFA.- El senyor Pascual Lafuente.....

VEU.- (*Cabrejada*) Vols abaixar el CD que no em deixes sentir res....o almenys tanca la porta. Perdone.... però eixa xiqueta no m'ha deixat sentir res. Què em deia?

RAFA.- Que si estava en casa D. Pascual Lafuente.

VEU.- No està en estos moments.

RAFA.- Millor.

VEU.- Què ha dit?

RAFA.- Dic que millor, perquè llavors podem parlar amb la verdadera ama d'eixe llar. (*Donant-li a la seua veu un tó radiofònic*) Perquè.....supose que vosté és la seua senyora...?

VEU.- Puix suposa bé. Què se li oferix?.

RAFA.- Enhorabona. Ha guanyat un viatge de set dies a la zona turística del món que vosté desitge.

VEU.- "Ascoltem". Que nosaltres ja tenim un apartament en la platja d'Oliva. Si intenta vendre'ns una multipropietat d'eixes.... ho té vosté molt, però que molt fotut.

RAFA.- (*Un poc desconcertat*) No senyora..... ací no venem res.... És només un obsequi.

VEU.- A mi amb eixes no em vinga, que ningú dóna durs a quatre pessetes i molt menys regalats.

RAFA.- Ací no regalem res. Simplement preiem la seua fidelitat.

VEU. Si és la meua, inclús arriba a temps, però el meu marit em va posar les banyes ja fa temps.

RAFA.- (*Més desconcertat*).... ho senc.

VEU.- No ho senca molt, perquè si tinc l'ocasió de trobar un bon mosso, li torne la jugada.

RAFA.- És que no estem parlant d'eixa fidelitat.

VEU.- Millorj, perquè de ser aixína, el premi el tindrien que declarar desert.

RAFA.- És la seua fidelitat a.... La Companyia Telefònica.

VEU.- Recollonsj. Que m'ha fet dir.... Perdona, però resulta que ahir precisament ens canviarem a ONO

RAFA.- (*Completament desconcertat.*) Bueno... que vol que li diga... (*Pensant*) Per descomptat si vosté no diu res i com telefònica, supose, no s'haurà assabentat encara I com el premi és en ferm, si vosté accepta..... és seu.

VEU.-Per mi d'acord... Mon pare em deia que a cavall regalat no calia mirar-li les dents. Però..... em pica la curiositat i voldria saber: On està el truc?. Perquè açò té truc. Veritat? Per descomptat, si cal firmar quelcom jo no firme res. Això ho tinc molt clar.

RAFA.- No senyora. Tranquil-la, que no hi ha truc; però si, dos condicions.

VEU.- Ja deia jo... que ací hi ha gat amagat. Vinga;. Solte'ls ja, abans que em cabreje i li penge el telèfon.

RAFA.- Una, que ha d'anar precís amb el seu marit.

VEU.- Home. Això per a mi no és una condició, sinó una benedicció. Com a persona honrada que sóc, no vaig a ningun lloc sense el meu marit. A banda que a bona hora me'l deixe jo ací a soles, a Alcoy, una setmana. Com disfrutaria el bord amb la bandarra que té. I l'altra?

RAFA.- El viatge hauria de fer-se.... precís, del vint al vint-i-set d'abril de l'any que ve.

VEU.-Ha dit del 20 al 27 d'abril.... i de l'any que ve.

RAFA.- (*Amb veu fluixeta*). Si

VEU (*Riallada histèrica*) Que..... ja ja ja... se'n anem...ja ja ja... en festes....ja ja ja. Vosté esta boig. Veritat?

RAFA.- Jo....

VEU.- És l'acudit mes bo que m'han comptat últimament (*Mes carcallades*) Si vosté el que vol és que el meu marit i jo ens divorciem. Ha tingut una bona idea. Si el que pretén és que ens emboliquem a osties. Ha donat en el clau.... Però deixem-ho així....En sent?... Vosté no cridarà ,per casualitat, de part de la bandarria que té el meu marit....

RAFA.- No senyora.

VEU.- Bueno..... Continuen divertint-se cridant a una altra gent, que les persones honrades com jo, tenim molt de treball en casa i no podem anar perdent el temps amb eixes bromes. (*Penja el telèfon*)

RAFA.- Mare meua¡, que difícil resultarà açò. No se si canviar de tàctica, perquè açò segur que no cola.

PILI.- Tin mes fe. Et rendixes a la primera,(*donant ànims*) segur que alguna picarà. Pren-te un whisky, relaxa't i prova amb una altra. Esta ens ha eixit un bestiola rara, però puc assegurar-te que totes les dones no són així, ni volen tant als seus marits com per a perdre's un viatge com el que els estem oferint.

RAFA.-Això faré, perquè esta dona m'ha deixat desmoralitzat. Però en compte d'un whisky..... vaig a prendre'm dos, a vore si d'eixa manera reforcem els ànims.

PILI.- (*Servint-li una bona ració i fent un altre tant en el seu got.*) No se si aconseguirem algo esta nit, però segur que ens ho passem bé. Prova amb la dona de Facundo, potser que'l meu instint femení m'enganye, però crec que eixa picarà.

RAFA.- Déu et senta...però no ho crec. Facundo és més dur que una pedra, es necessiten molts bemolls per a convèncer-lo.

PILI.- El que no poden dos carretes ho aconseguixen dos bones mamelles.

RAFA.- Esperem que la seua dona les tinga ben carregades. Provarem... (*Marca un numero*). La senyora de Facundo Perez?

VEU.- Si senyor. Què volia?.

RAFA.- (*Fent-ho lo pitjor possible, de memòria i atropellant paraules*) Felicitar-la, perquè acaba d'aconseguir un meravellós viatge, que podrà disfrutar junt amb el seu marit, durant la setmana del 20 al 27 d'abril pròxim, en el lloc del món que vosté desitge. (*Amaga el cap com si esperara li tiraren una pedra pel telèfon*)

VEU.- Que bé.¡ Que sort tinc.¡ Accepte¡. Accepte¡. i Accepte¡.

RAFA.- (*Amb por i recalcant les seues paraules*). Li recorde que ha d'anar amb el seu marit.

VEU.- Per descomptat. Amb qui si no, he d'anar?. Encara no he tingut cap necessitat de buscar-me un querido.

RAFA.- (*Posant impediments*). Recorde que és IMPRESCINDIBLE anar durant la setmana DE FESTES del 20 al 27 d'abril. (*Recalcant les paraules escrites en majúscules*).

VEU. Millor; És la setmana de festes i necessitarà demanar, a l'empresa on treballa, menys dies de vacances.

RAFA.- Ho dic, per si ix a festes.....

VEU.- Clar que ix. Fa quaranta anys, quan encara anava en bolquers, ja el treia a festes el meu sogre. Per un any que se les perga, no crec que passe res. Amb lo sà que està, li queden almenys trenta anys mes, per a poder eixir.

RAFA.- (*Que no s'ho creu*) Però, potser que enguany tinga algun esdeveniment especial... molt important,... que li impedisca absentar-se.

VEU.- Home; El Capitá crec que no el fa, perquè a la seua filá no li toca. Té, per descomptat, esquadra de negres....

RAFA.- (*Tornant a la realitat des del seu somni*) Per això deia jo....

VEU.-(*Decidida en les seues paraules*) Però ja va eixir en l'esquadra de negres quan van tindre l'alferes fa set o huit anys, va repetir esquadra amb el càrrec del capital l'any següent. Així, que si es perd esta, tampoc passa res.

RAFA.- (*A la seua dona*) Has sentit, hi ha persones que naixen amb sort i altres amb una flor en el cul. Este és d'estos últims. (*A la veu*) . Entones... vol dir que accepta?

VEU.- Per descomptat. Eixir ha festes pot fer-ho quan vullga. Però que et toque un viatge! Això passa una volta en la vida i normalment mai, aixína que vosté dirà.... Per cert, no serà una broma?.

RAFA.- Que va.; Esta és una cosa molt seriosa. Demà li cridaré per a què em confirme la seua assistència i li diré a quina agència de viatges han de dirigir-se per a realitzar tots els tramits.

VEU.- No cal que cride demà. Li ho confirme ara.

RAFA.- D'acord. De totes maneres li cridaré per a dir-li el nom de l'agència. (*Penja el telèfon*) Has vist Pili?. Encara no m'ho crec..... Pega'm un pessic, per a saber que estic despert.....(*Pili el pessiga*). Ai;. No tan fort.

Cau el teló.

MOMENT QUINT

(Mateix escenari de sempre. Cronològicament ens trobem a finals de febrer.)

RAFA.- *(Entrant en el saló, ve del carrer i deu fer un fred que pela. Es lleva l'abric, barret, bufanda i guants)* Refotrej. Que fred que fa. Si el dia de l'entrà fera este fred, baixariem tots mes tesos que un "caramell". Proposaré que afegim al trage un manto d'ermini "per si les mosques".

PILI.- *(Que ha estat escoltant les ultimes paraules de Rafa abans d'entrar en escena)* Tu dónes per assentat que participaràs en l'esquadra i encara tens tres o quatre per davant

RAFA.- Tres. Només tres. Facundo ja ha presentat formalment la seua renúncia. Mira que li ha costat. El viatge el va acceptar el primer dia, però en la filá, des de llavors, no havia dit ni pipa. Ara ha acudit amb el conte que la família és primer, que li havia promés una viatge a la seua esposa i volia complir la seua promesa. En fi. Les bovaes de sempre.

PILI.- Com ha de ser.

RAFA.- Si un vol, té temps per a tot.. Segur que la seua dona el va agafar pels ous i no els va soltar fins a que va dir que sí al viatge.

PILI.- Que haguérem pogut fer nosaltres...

RAFA.- Tu no et preocupes, que després de festes i amb només un parell de dies que em dónes per a recuperar-me, ens anem a donar la volta al món.... si vols. I a més ens emportem el Kamasutra per a practicar totes les posicions.

PILI.- Per a practicar posicions estàs tú.... Ja has oblidat que la ultima vegada que vas provar una posició d'eixes, et vas quedar enganxat i ni el "fisio" va aconseguir que tornares al lloc fins passats quinze dies?.

RAFA.- Dona. Ja et vaig dir que no va ser per això, va ser perquè eixa vesprada vaig estar carregant un camió de peces.....

PILI.- Bé., deixem-ho així. L'única cosa certa és que el feliç viatge que li has pagat a Facundo, t'eixirà per un ull de la cara.

RAFA.- És que la dona de Facundo és una bona negociadora. Es va encabotar a anar-se a Bali i d'ací no l'he pogut traure. Li vaig dir que allí havien atemptats, terratrèmols, sismes submarins.... de tot; que Cuba era més segura i a més parlen en Castellà, que sempre és un avantatge. Però ella erre amb erre. S'havia assabentat per la tele, que en Cuba gravaven els turistes en les habitacions i com a ella li agrada fer l'amor en pilotes picades..... imagina't si després eixia la seua foto en una revista. En fi. El que interessava és que se n'anaren de viatge i això ho hem aconseguit.

PILI.- A vore si després de tant de treball i tant de gasto, no et servix de res.

RAFA.- Espere que sí. Totes les apostes tenen un risc, però hui espere traure'm a un altre de'l mig.

PILI.- I qui és la victima?. Si es pot saber.

RAFA.- És una persona, a qui li tinc molt d'apreci, i si he de ser-te sincer no pensava tocar-la. Però m'estic donant compte que hi ha molt poc on triar i no tinc mes remei...

PILI.- (*Alarmada*) Qui és?

RAFA.- Eixe xaval que ve soles als menjars Crec que ni tan sols festeja. Fa un any que va acabar la carrera d'Organització d'Empreses i Enginyeria Tèxtil, i el tinc en la fàbrica fent pràctiques. (*Lamentant-se*) Qui m'anava a dir que els diners que li estic pagant, és el que ha emprat per a fer-me la competència i llevar-me un lloc en l'esquadra.

PILI.- (*Enfadada*).- No aniras a despatxar-lo per això.?

RAFA.- Que va.; Eixe xaval és una mina. Si el despedira jo, segur que trobava treball de seguida, i potser fins mes remunerat. M'ha organitzat l'empresa, que ni jo la conec. Ha donat tantes idees en fabricació, que fins al Sr. Pepe, el teòric, diu que este xic va a jubilar-lo mes prompte del que jo pense.

PILI.- Llavors.....

RAFA.- Encara no se com enfocaré el tema, ho faré sobre la marxa. Però l'única cosa segura és que al xaval no el solte per res del món. Com ha de vindre Àngel, ell em tirarà una mà.

PILI.- Esta d'acord Àngel?.

RAFA.- Àngel esta d'acord en tot el que jo diga. A més. El mes beneficiat en la seua renúncia és precisament ell.

PILI.- Per què?

RAFA.- Perquè ell entraria directament en l'esquadra i a mi em quedarien només dos.

PILI.- Ja entraria Ángel en l'esquadra?. Eixe compte no el portava jo. Mira que alegria per a ell i que disgust per a la seua dona.

RAFA.-Per a Fina?. Per què?

PILI.- Imagina't el panorama. Si finalment no entres tú i se n'anem els dos de viatge. Ja em comptaras que fa ella soles en Alcoy, durant les festes.

RAFA.- A algú trobarà.

PILI.- Però no és el mateix.

(Toquen a la porta)

RAFA.- Ha de ser Ángel. Jo obriré.*(Ix cap a la porta i al cap d'alguns segons torna amb ell.)*

PILI.- Enhorabona. Tu, almenys, pareix que t'has eixit amb la teua.

ÁNGEL.- *(Besant-la)* No estic res content, sobretot per tractar-se del xaval; però encara que jo renunciara, el caníbal del teu marit no deixarà passar l'oportunitat, així que siga el que Déu vullga.

PILI.- I Fina que opina?

ÁNGEL.- Ella no sap res de tot açò, simplement diu que no li interessa. Creu que entrem o ens quedem els dos fora. Una altra opció no la contempla.

PILI.- Ja parlaré amb ella, segur que trobem una bona solució.

(Toquen una altra vegada a la porta)

RAFA.- Deu ser el xaval.

PILI.- Jo òbric la porta, però me'n vaig immediatament per a dins. No vull ser testimoni de la ignomínia.

(Rafa i Ángel s'alcen esperant l'entrada del seu empleat, mentres Pili es dirigix a la porta per a obrir-la. Un instant després torna acompanyada de Jorge).

RAFA.- Hola Jordiet. Com estem?. No se si coneixes a la meua dona.

JORGE.- No he tingut el plaer *(S'acosta i li dóna dos besos en la galta)* Encantat, senyora.

RAFA.- *(Sense saber per on començar)* Bé.... Bé.... Bé.... Pili fes el favor de dir-li a Cristiana que vinga. El xicot voldrà prendre algo. *(Pili fa mutis)* Però bé. Assenta't en el

sofà. Com si estigueres en la teua casa.. (*Jorge s'assenta en el centre del sofà i Àngel i Rafa en cada una de les butaques laterals*).

ÀNGEL.- T'haurà estranyat que et citarem ací...

RAFA.- Però les coses importants necessiten el lloc adequat...

ÀNGEL.- Primerament volem comunicar-te que estem molt.... però que molt contents de tú.....

RAFA.-i volem que la situació continue el major temps possible.

ÀNGEL.- Per això volem proposar-te.....

RAFA.-un contracte indefinit....

ÀNGEL.- ...en la nostra empresa.

(*Jorge mira a cada un dels seus interlocutors quan parlen i pareix l'espectado d'un partit de tennis al moure alternativament el cap d'un lloc a l'altre. Entra Cristiana*).

CRISTIANA.- Desean algo los señorresssss.

RAFA.- (*Presentant*) Esta és Cristiana, la nostra ama de claus.

JORGE.- (*S'alça*). Molt de gust. (*Li dona dos sonors besos com havia fet amb Pili un poc abans*). (*Cristiana, una volta eixida de la sorpresa dels dos besos que no esperava, arma el braç per a soltar la seua galtada. Rafa que suposava el que ocorreria, bota darrere de Jorge per a rescatar-lo a temps*).

RAFA.- (*A Jorge, mentres l'arrossega cap a la butaca*) Què vols pendre?. Whisky.. Tequila...

JORGE.- Jo.... la veritat és que no bec.

ÀNGEL.- Però algo tindràs que beure?

JORGE.- Bé... Una coca cola

RAFA. (*A Cristiana*) Un Plis play, per al senyor, i per a nosaltres lo mateix de costum.

ÀNGEL.- El Plis play...lleugeret de cola. Eh;

RAFA.- Bé. On estàvem?. Però posa't còmodo Et veig molt tens. Posa't com Aznar en el ranxo de Bush (*posa els peus damunt la tauleta i Àngel l'imita*) Anem;. Sense melindros, ja t'he dit, com si estigueres en ta casa.

JORGE.- (*Els imita a desgana*) No estic acostumat.

ÁNGEL.- A vore si malcriarem el xiquet.

RAFA.- Si estas millor amb els peus baix, per nosaltres que no quede. (*Jorge opta per un termin mig; un peu damunt de la tauleta i l'altre davall*).(*Entra Cristiana amb les begudes i les servix*) (*A Jorge*) Pega-li una llepaeta a açò, i voras com t'agrada.

JORGE.- (*Provant-ho i fent cara de fàstic*). Un poquet fort, si que està.

ÁNGEL.- Puix mezclaet amb cervesa o aigua llimó. Encara esta millor.

RAFA.- Però una “mentira” ara, amb el fred que fa.....

ÁNGEL.- Mezclaet amb café, fa bona qualsevol cosa, faça el temps que faça.

JORGE.- (*Acabant-se el Plis play*) Està bó.

RAFA.- (*Cridant*) Cristiana.... (*Quan apareix*) Porta un altre Plis Play.... o millor, porta't la botella de café i de coca cola, que nosaltres ens servirem.

ÁNGEL.- Perquè, com t'anàvem dient.

RAFA.- La feina que has fet...

ÁNGEL.-....en l'empresa....

RAFA.-....ha sigut magnifica.

ÁNGEL.- D'altra banda...

RAFA.-estem esperant...

ÁNGEL.-la jubilació....

RAFA.-....del Senyor Antonio....

ÁNGEL.-...i havíem....

RAFA.-....pensat....

ÁNGEL.-...en tu...

RAFA: _...per a substituir-l'ho.

JORGE.- (*Que ha estat tota l'estona movent el cap mirant a un i a un altre*) Crec... que m'estic marejant.

CRISTIANA.- (*Entrant*) El café licor y la cola cola.

ÁNGEL.- Servix-li un poc mes, que se li passara de seguida.

RAFA.- (*Servint*) Tres quarts de café i un de coca.... com manen els canones.

ÁNGEL.- (*A Jordi*) Prente açò que ma mare sempre em deia que el café aclarix el cap.

RAFA.- Però és el calent.... no este.

ANGEL.- (*Llevant els glaçons de gel que li havia posat*). Puix, fora gel.

RAFA.- Llavors del que t'hem dit. Què opines?

JORDI.- Jo, lo que vostés diguen. Ai; mare, que mal estic.

ÁNGEL.- Jordi...com ens has enganyat, lleó. Ens dius que no t'agrada beure... i li pegues al café d'una forma.... Qui ho anava a dir...

RAFA.- Ara ve la segona part, que és la més important.

ÁNGEL.- Prente un poquet mes d'açò, que volem que estigues ben aclarit, per a què t'assabentes molt bé del que anem a dir-te.

JORDI.- (*Bevent un poc mas*). Esta bo açò....

RAFA.- "Pues oido al parche"... que anem.

ÁNGEL.-El lloc...

RAFA.-...que t'oferim...

ÁNGEL.-...es de molta...

RAFA.-...responsabilitat...

ÁNGEL.-...i no volem...

RAFA.-...que et passe...

ÁNGEL.-...quan amb clients....

RAFA.-...tractes...

ÁNGEL.-...el que ara...

RAFA.-...t'ha passat.

(Jordi deixa de moure el cap i cau dormit)

ÁNGEL.-*(Donant-li dos colpets en les galtes per a tractar de despertar-l'ho.)* T'has assabentat del que t'hem dit.?

JORDI.- Noo.....

RAFA.- Millor. Ara ve la pregunta essencial.

ÁNGEL.- Què preferixes?. Eixir de negre o un treball, ben pagat i per a tota la vida.

JORDI.- *(Semiinconsciente)*.- Eixir de negre...

RAFA.,. Veus com és una persona sensata.

ÁNGEL.- La seua mare pot estar orgullosa d'ell.

RAFA.- Això si que té merit. Triar el treball abans que la festa.

ÁNGEL.- Una mina ens emportem

RAFA.- Aixina que trau els contractesabans que s'espavile. *(Li posen uns papers davant)*

ÁNGEL.-Animo¡, Jordi.Ves firmant.*(Costant-li, però finalment els firma tots.)*

RAFA.- Un esforç més, que açò ja està.

ÁNGEL.-*(Arreplegant els papers, mentres Jorge dorm en el sofà)*. Ja et vaig dir que este xic val molt, fins estant “nano”... Mira que lletra té¡

RAFA.- Està tot?.

ÁNGEL.- Si. El contracte de treball.... i el que és mes important, la carta dirigida al Primer Tró, presentant la seua renúncia per a eixir a l'esquadra. Esperem que demà, quan estiga despert, aclarit i comprenga la situació, no se'ns tome arrere.

RAFA.- Si un considera no estar en condicions de firmar una renúncia, tampoc ho està per a firmar un contracte de treball. Demà abans d'aclarir-li la situació li fem un llavat de cervell... i ja està. Només em queda donar-te l'enhorabona. *(Anunciant a so de bombo i platerets)* . Perquè D. Àngel, està entre els dotze de l'esquadra.

ÁNGEL.- Esperem que açò es confirme, no anem a menjar-nos la perdiu, abans de caçar-la.

RAFA.- Però si ens podem anar jugant-se el puesto als “xinesos”

ÁNGEL.- No córregues tant i deixa'm disfrutar del triomf. Com et vaig prometre, si és necessari ens jugarem el lloc en l'esquadra. Però si ens la jugàrem ara i guanyares, no aconseguiries res.

RAFA.- No. Per què?

ÁNGEL.- Segons les condicions que vam acordar en la reunió, ningú pot cedir el seu lloc en l'esquadra a un altre. Pot renunciar, això sí; però el seu lloc l'ocuparia el següent... que no eres tú.

RAFA.- Nando;

ÁNGEL.- Exactament.; Nando. Si donem per fet la renúncia de Jordi, ocuparia el numero tretze i tu el catorze. Si jo renuncié...el que entra és ell.

RAFA.- Tens raó. El tio eixe... Què fa encara ací.? Va traure el vint-i-cinc i sabia que no tenia cap oportunitat; però s'ha mantingut en el seu lloc.... i a la chita callant s'està beneficiant del nostre treball. I pitjor encara, emprenyant-nos.

ÁNGEL.- A tu sobretot... perquè jo...pase. Este crec que ha comprés la teua jugada i està a l'expectativa.

RAFA.- Possiblement... Alguna cosa tindrem de fer.

ÁNGEL.- Tindràs....que fer. Ara ja no vaig a ajudar-te, perquè seria tirar terra als meus ulls. Nando es el meu escut, mentres ell estiga en mig, jo estic fora de perill dels teus atacs.

RAFA.- Aixína tractes el teu amic. Jo ,que et vull com un germà.

ÁNGEL.- El que vull és precisament això, que em vullgues com un germà i no com a un cosí. Així que ves pensant en resoldre el problema de Nando tú a soles i mentres vegem que fem amb este (*assenyalant a Jordi*) que crec que esta nit es queda a dormir en ta casa.

Cau el Teló.

MOMENT SEXT

(Mateix Escenari. Estem a mitjans de març. S'alça el teló i apareix Pili, assentada en el sofà i llegint una revista. Sent el soroll de la porta a l'obrir-se i quan es torna, entra Rafa carregant amb una maleta)

RAFA.- Hola carinyo;

PILI.- *(Alçant-se i besant-lo)*. Com t'ha anat el viatge?.

RAFA.- He passat mes fred que ací en el mes de gener; però respecte al treball, tot ha anat a les mil meravelles. No se com la gent diu que hi ha crisi.

PILI.- Vols que et prepare algo?

RAFA.-He menjat en l'avió. Però com he quedat ací, a les sis, amb Nando. He vingut directe i no m'ha donat temps a prendre'm ni tan sols un café.

PILI.- Et veig nerviós.

RAFA.- És per això de Nando. L'entrevista de hui és una de les meues ultimes oportunitats.

PILI.- Assenta't, que ara et porte una til·la.

(Rafa s'assenta mirant un periòdic, mentres Pili ix, per a preparar la til·la)

RAFA.- *(Parlant per a si mateix)* Ja estic fart de tant de treball. Per culpa del dixós viatge no he pogut dedicarme, durant les dos ultimes setmanes, al meu principal objectiu. La setmana que ve ja és Setmana Santa, després la Gloria i comencem amb les entradetes. Queda mes d'un mes , però el temps es tira damunt; per al meu gust hauria d'estar ja, tot resolt.

PILI.- *(Entrant amb la til·la)*. Prente açò que t'assentara bé. *(Assentant-se)*. Per cert... Ni tan sols m'has comptat com va acabar l'assumpte del Jordiet.

RAFA.- És que verdaderament no he tingut temps, però la mar de bé; millor inclús del que jo esperava. Com recordaràs, després d'una intensa nit de treball, en la que se li va anar un poc la mà amb la beguda, es va quedar trompa perdut. No vam creure oportú portar-lo a sa casa en eixe estat, així que decidirem cridar sa mare i dir-li que la reunió es prolongaria fins a altes hores de la matinada i que finalment dormiríem en l'hotel on ens trobàvem units. La vaig notar un poc preocupada quan li vaig dir que no podia parlar amb el seu fill. Però la

vaig acontentar al dir-li que estava reunit amb una persona molt important, que ho estava fent molt bé i que definitivament es quedava fixe en l'empresa.

L'endemà el vam portar a sa casa, després d'informar-li de les xicotetes mentides que li havíem dit a sa mare per a què no es contradiguera. A més li vam dir que es podia prendre la resta del dia lliure per a descansar.

Eixe dia va ser frenètic. En unes poques hores li vam muntar un magnífic despatx en la fàbrica, per a impressionar-lo quan arribara l'endemà. Quan ho va vore va ser incapaç d'articular cap paraula. Tot li pareixia bé, inclús el no eixir a festes eixe any.

PILI.- Acaba't la til·la que va a gelar-se, et veig nerviós

RAFA.- I ho estic. A Nando no el conec molt bé i no se com respondrà. Traure a un que este entre els dotze resulta ja difícilíssim i he d'eliminar encara a dos . Nando, per no estar entre els dotze, resulta mes assequible. Si ho aconseguisc encara em quedara un altre, però Déu proveirà.

PILI.- A quin hora dius, has quedat amb Nando.?

RAFA.- A les sis.

PILI.- Puix ja quasi són. Jo me'n vaig per a dins, així et deixe tranquil, i pots anar pensant que dir-li. *(Fa mutis)*

(Sona el timbre de la porta i ix Cristiana per a obrir. Al cap d'un instant entra acompanyada d'un senyor).

CRISTIANA.- El Señorrrrrrr Fernando Pastor.

RAFA.- *(Alçat-se)*. Gràcies Cristiana. Pots retirar-te. *(A Nando)* Què tal?. Passa i assenta't, estava esperant-te.

NANDO.- *(Després de mirar, descaradament, com es retira Cristiana i pegar-li un bon repàs a tots els detalls del saló.)* Bonica casa. I és que on hi han diners.....

RAFA.- *(Assentant-se i invitant a Nando per a què faça lo propi)* No em puc queixar, els negocis van bé, arriben les primeres pessetes i després ja saps....

NAMDO.- Què he de saber?

RAFA.- Que els diners criden als diners. I a tú, com et va?

NANDO.- No em puc queixar, perquè treball tinc. Però les pessetes ixen mes de pressa que entren. Com a drapaire que soc, no em faré ric mai.

RAFA.- Ben aconsellat i amb un bon producte....

NANDO.- *(Interrompint-lo)* No, gràcies. Una vegada li vaig fer cas a algú que em va ficar en una aventura com eixa. Vaig emprar tots els estalvis que tenia i a més vaig hipotecar ma casa. Quan em vaig donar compte ja ho havia perdut tot i encara sort que vaig salvar la casa pels pèls. *(En un to mes desagradable)* Així que de noves aventures, res. A banda que crec hem vingut per a parlar d'altres assumptes. O no?.

RAFA.- *(Un poc molest pel to de l'altre.)* Només estava interessant-me per la teua situació, però efectivament el meu interès és un altre. *(Per a trencar el gel)*. Per cert. Vols prendre algo?

NANDO.- Un wisket em vindria bé.

RAFA.- Cristiana.;

(Com si haguera estat preparada darrere de la porta, ix amb una safata que porta una botella de licor i una glaçonera amb gel. Ho deixa damunt de la tauleta i fa mutis)

NANDO.- *(Que no ha deixat de mirar-la desde que ha entrat en escena fins que ha desaparegut)* Per descomptat que eficient sí és la xicoteta.... a banda de moltes altres virtuts que estan a la vista.

RAFA.-*(Servint la beguda i sense fer molt de cas del comentari)* Em preguntava si tens molt d'interès a eixir a festes.

NANDO.- Em vaig apuntar amb molta il·lusió., inclús recolzat per la meua dona que va vore en això un motiu per a què oblidara el mal colp que havia passat amb el fracàs del negoci fallit. Després, quan em va tocar eixe número tan alt...

RAFA.- El vint-i-cinc.

NANDO.- Et recordes millor que jo.

RAFA.- Només perquè és l'anterior al meu. El vint-i-sis.

NANDO.- Se'm van llevar les ganes. Vaig aguantar només per a poder participar en alguns dels ensaios. Quan va començar a encarrir-se amb els menjars acompanyats per les dones i a mes lo dels regals. Novament vaig pensar a deixar-ho; però llavors vaig vore l'oportunitat de tornar-li a la meua dona tot el que havia fet per mi.

RAFA.- I després. Per què no has renunciat?.

NANDO.- Van començar les primeres desercions un poc rares i em vaig dir: "Nando ací hi ha gat tancat"

RAFA.- Gat tancat?. En qué sentit. ?

NANDO.- No t'has donat compte que algú esta provocant totes eixes dimissions.

RAFA.- (*Fent-se el boig*). No em digues.

NANDO.- Puix tots opinen que un dels culpables, eres tú.

RAFA.- (*Ara fent-se l'ofés*).- En que es fundamenten?

NANDO.- Juano em va confessar que havia mantingut una reunió ací, en ta casa, amb tu, amb Pedro i amb el teu soci Ángel.

RAFA.- (*Davant de l'evidència*) Això és cert.

NANDO.- Després d'eixa reunió, que em va comptar en pels y senyals, em va preguntar si en l'assemblea que faríem els de l'esquadra, recolzaria la postura que havíeu acordat. Em va paréixer bé i així ho vaig fer.

RAFA.- No em va dir res...

NANDO.- No vàlia la pena. A mes, va haver algun altre implicat.

RAFA.- Puix això és tot el que he fet.

NANDO.- (*Donant-se-les de llest*) Jo crec que no.

RAFA.- No.;

NANDO.- La renúncia de Juano mai l'he comprés. Bé, ni ell tampoc.....

RAFA.- (*Com un eco*) Tampoc....

NANDO.- (*En to misteriós*) El diu que no se'n recorda d'haver firmat la carta de renúncia. Però la seua dona li ha assegurat que la va escriure i la va firmar davant d'ella, a pesar que va tractar d'impedir-li-ho

RAFA.- (*Fent el senyal de beure*) No estaria begut... o drogat.

NANDO.- No. L'endemà t'ènia que fer-se un anàlisi de sang i no li va eixir ni sucre, ni colesterol ni res de res. I això que de colesterol, per culpa de l'embotit que li agrada amb bogeria, sempre ha estat pels núvols.

RAFA.- Puix si que ha resultat un misteri de "tomo y lomo"

NANDO.- La gent diu que va ser com un encantament, perquè l'endemà d'enviar la carta amb la renúncia, es va penedir i va anar a la filà per a retirar la carta. Però el primer Tró no li ho va acceptar. S'ha fet famosa la frase que va pronunciar.-"No trencaré les normes, perquè després facen el mateix amb la meua cara"

RAFA.- I bé que va fer, perquè si arriba a tornar-se arrere, possiblement algú se la trencarà.

NANDO.- No series tú.

RAFA.- Ja t'he dit que no vaig tindre res a vore.

NANDO.- Ni amb això del garatge de Pedro.?

RAFA.- Tampoc.

NANDO.- Puix diuen que el teu cunyat estava pel mig.

RAFA.- De veritat?

NANDO.- I el teu advocat també.

RAFA.- Eixe pot tindre tots els clients que vullga.

NANDO.- I de Facundo que em dius?

RAFA.- Què li va passar a Facundo ?

NANDO.- Que li han pagat un viatge per a ell i la seua dona, durant set dies, a l'Illa de Bali.

RAFA.- No diràs que també se li ho he pagat jo.

NANDO.- Puix això diuen. I jo crec que no van descaminats.

RAFA.- En preguntar-li-ho a Facundo, ja està.

NANDO.- Ja ho hem fet, però ens ha dit que no sap res. Ha preguntat en l'agència de viatges i li han dit que havia guanyat un concurs; però que no podien dir-li de que concurs es tractava, perquè la informació sobre els seus clients, els que paguen, és confidencial.

RAFA.- Clarj. I com no trobeu a ningú... el culpable és Rafa.

NANDO.- L'únic que esta podrit de diners, eres tú.

RAFA.- A Alcoy, hi ha algú mes.

NANDO.- Però no pertanyen a la nostra fila. I com prova definitiva esta això de Jordi.

RAFA.- Què li passa a Jordi?.

NANDO.- També va renunciar. I eixe treballa per a tú.

RAFA.- I per treballar per a mi tinc que tindre la culpa?.Penseu lo que vullgau; però jo tinc la consciència tranquil·la.

NANDO.- Que llàstima...

RAFA.- (*Desconcertat*). LLastima. Per què?

NANDO.- Perquè quan em vas citar en ta casa, esperava que intentares comprar-me el meu puesto es l'escuadra.

RAFA.- No volguera que pensares malament de mi.

NANDO.- Per això no et preocupes. Pensar malament de tu, ja ho he fet. Intentes comprar-me o no?.

RAFA.- (*Dubtant*).- Què et pareixen mil euros?

NANDO.- En este món cal ser mes esplèndid.

RAFA.- Bueno. Dos mil.

NANDO.- Anem a entendre'ns. Quant t'ha costat el viatge de Facundo?

RAFA.- Dos mil cinc-cents.

NANDO.- Ja ens ha eixit el mentirós, com que no sàvies res de l'assumpte de Facundo?

RAFA.- Bueno... és en l'únic que he tingut alguna cosa a vore.

NANDO.- Clar. Clar. Si a mi em dóna igual. Però per on no pase és que em valores per davall de Facundo.

RAFA.- Tres mil. És la meua última oferta.

NANDO.- (*Alçant-se i donant-li la mà*). Puix molt de gust... i si estàs en algo ja saps on trovar-me

RAFA.- (*Sorprés i sense donar-li la mà*) No he sentit la teua sol·licitud.

NANDO.- (*Tornant a assentar-se*) Com has dit que era la teua última oferta... i per a mi no era prou....

RAFA.- Anem a vore... molt vols?

NANDO.- Cinc mil.

RAFA.- Ni boig...(Nando fa l'acció d'alçar-se) Quatre mil (*Reaccionant ràpidament*)

NANDO.- Ni per a un ni per a altre. Quatre mil cinc-cents (*Es queda ni assentat ni plantat, esperant la contestació de Rafa*) (*Mentres este s'ho pensa*). Vinga, m'estic cansant, que no es diga que Rafa Tormo deixa de satisfer un capritx per només cinc-cents euros

RAFA.- (*Assentint*) Assenta't. Firma'm la carta de renúncia.

NANDO.- Els diners en efectiu.

(*Rafa li trau un foli de paper i un bolígraf i mentres Nando escriu la seua renúncia, es marxa, per l'arc de la dreta, a la recerca dels diners.*)

NANDO.- (*Quan no el veu ningú*) No és que deixe de fiar-me, però este és capaç de dir-li al banc demà que no em pague el taló.

RAFA.-(*Tornant*) Com va això?

NANDO.- Acabant. He posat, per a la teua tranquil·litat, que la renúncia la consideren irrevocable.

RAFA.- Perfecte. Em pareix molt bé. (*S'assenta i agafa el paper per a llegir-lo*).- Ací tens els diners, nou "Bin Laden"

NANDO.- (*Mira el contingut del sobre per damunt i el guarda*). M'ha encantat fer negocis amb tú.

RAFA.- Home. Amb els diners que has aconseguit, fins a mi m'haguera agradat fer este negoci.

NANDO.- (*Somrient*)... però sense rancor.

RAFA.- Per descomptat. Al cap i a la fi, cada un ha aconseguit el que volia.

NANDO.- (*Alçant-se*) Bueno. Me'n vaig. Tot lo d'esta casa m'ha agradat. Començant pel disseny i acabant per eixa xaxa tan bonica que tens.

RAFA.- Que t'ha agradat?.

NANDO.- Si és una peladilla.

RAFA.- A més, afectuosa....

NANDO.- (*Sorprés*) Vols dir?

RAFA.- Ara la cridaré per a què t'acompanye fins a la porta i ací, en el rebedor, per si la meua dona s'aguaita, li pegues un batecul... i voras que cosa mes ben posada te.

NANDO.- No s' enfadará?

RAFA.- No et preocupes que la tinc ben acostumada. *(Mirant cap a la porta de la dreta)*
¡Cristiana!

CRISTIANA.- *(Aguaitant-se al cap d'uns instants)* Señorrrrr...

RAFA.- Per favor. Acompanya a este senyor fins a la porta... i tracta'l com es mereix.

(Nando esbossa un somriure mentres ix darrere de Cristiana mirant com es contoneja. Rafa al seu torn, s'assenta en el sofà i el seu somriure és encara més ample. Posa la mà en la seua orella com per a escoltar millor. Un instant després s'escolta, fora d'escena, el so d'un batecul, seguit pel de dos sonores galtades, un crit de dolor i una portada.)

Cau el teló

MOMENT SÈPTIM

(Rafa apareix en escena visiblement nervios, dona voltes al voltant del sofà, repetint una vegada i un altra.)

RAFA.- Queden set dies...Queden set dies...Queden set dies. *(Es para davant del sofà i es dirigix al public)*. No se si se n'hauran donat compte que queden tan sols set dies...Mare meua!. *(Quasi plorant)* Només set dies. Hui és quinze d'abril i tot segueix igual, continue sent el numero tretze. La coixa. El numero que sempre m'ha donat sort, i ara és una desgràcia per a mi. Només em falta eliminar a un. Però és impossible. He estudiat a cada un dels que queden, tots els seus punts flacs, per on podria entrar-los. Res. Impossible fer qualsevol cosa. Tinc l'embafe remenat. *(Assenyalant-se el pit)* Una opressió ací... en el pit...que no em deixa adormir. El metge diu que tot són nervis, però jo crec que em va a donar quelcom.

(Dirigint-se cap a l'arc de la dreta)- Cristiana!. Cristiana!.*(Es para com per a prendre alé)*.

CRISTIANA.- *(Entrant corrent)* Que querrrrrr señorrrrrr

RAFA.- Porta'm una til·la que no puc mes.

CRISTIANA.- Què ser eso?. Mi no saber.

RAFA.- Un sobret que hi ha en la cuina. Junt amb la camamilla, el poleo i el rabet de gat.

CRISTIANA.- El rabito de gato?.

RAFA.- Junt amb el te. (*Desesperat*). Tu portau tot, que jo triaré.

(*Cristiana fa mutis*)

RAFA.- (*Dirigint-se al públic i després d'un dubte*) Per on anàvem?. Em tornaré boig, ja no sé ni de que estava parlant. Ah, si, que no hi ha res a fer. Àngel s'ha ficat en el selecte club dels dotze i ahí està tan content, mentres jo ací foten-me. Damunt la ultima basa que em quedava, la vaig jugar ahir i la vaig perdre. Quinze anys guanyant-li a Àngel al joc dels xinitos; i ahir, que era quan mes falta em fea , quan ens jugàvem un lloc en l'esquadra... va i em guanya.

No voldria comptar-los la jugada, perquè si la senten segur que em maten. Però si no es el compte igual m'aüquen i això és encara pitjor. Voran... quan xugue als “xinesos” amb Àngel, sempre li deixe demanar abans. Li dic que és un avantatge que li done i ell sempre l'accepta. En realitat és al revés, perquè és tan roïn jugant que sempre em mostra la seua jugada. Un dia va demanar “sis” tapant per descomptat tres perquè ell mai juga per a enganyar. Jo només vaig haver de sumar els seus tres, als que jo tenia per a guanyar-li. Però ahir...(*quasi plorant*) ahir va demanar... cap. M'ho va posar a ous, exactament igual com li posaven les caramboles a Ferran VII. El pitjor és... que jo tampoc tapava cap moneda...(*Es pren uns segon per a assossegat-se*). Per descomptat: “ la trampa de Déu sempre es veu” i així va ser.

En fi. Calma.... que és el que necessite i a esperar un miracle.... (*Resignat*) Si este no es produïx hauré d'anar-me'n amb Pili una setmaneta a les Illes Malvines o a Illa Mauricio. Que se jo... A un lloc d'eixos, on puga reflexionar.... consolar-me.... Com seré tan desgraciatj.

CRISTIANA.-(*Traient-li de l'extasi en què es trobava*). Su tila...Mi encontrar por fin. (*Deixa la safata sobre la tauleta i fa mutis*).

RAFA.- Gràcies Cristiana....(*Es posa sucre en la taceta, remou amb lentitud i es pren un glop.*). Collons. Com crema açò. (*Agafa un mando de damunt la taula i després de polsar-ho sona una marxa mora*). Mira. La que tènia que sonar abaixant l'esquadra el dia vint-i-dos pel carrer de Sant Nicolau. Només em faltava açò per a deixar-me més xafat. (*Amb el mando para la música i polsa una altra tecla*).

UNA VEU.- Ací. EAJ dotze Ràdio Alcoy. Notes necrològiques... Ha mort la senyora Enriqueta Pascual, mare política del senyor. Eduardo Fuentes, de la filà...

RAFA.-(*Parant la ràdio amb el mando i verdaderament apesarat*) Xe... La sogra d'Eduardet, que ha faltat. I és que quan hi ha una desgràcia, totes s'ajunten. (*De sobte el seu rostre s'il·lumina*). Però... Veam.... Si Eduardet era el sèptim de la llista, i se li ha mort la sogra, a set dies vista... No eixirà a festes. (*Content d'alegria i pegan bots*). Sóc el número dotze. Sóc el número dotze.

CRISTIANA.- (*Eixint corrent*) Passarrrr algo....?

RAFA.- Dis-li a la senyora que isca. I trau una botella de cava, la més cara que veges en el celler.

CRISTIANA.- Y como saber yo, que ser la mas cara?.

RAFA.- Tu mires les etiquetes. I ja esta. (*Pensant-se'l millor*) !Collons¡. A vore si estem venent la pell de l'ós abans de caçar-lo. (*A Cristiana*).- De moment no avises a la senyora i el cava només posa'l en la nevera. (*Entrant-li el dubte*). Que ja hi haurà temps per a les celebracions més tard.

CRISTIANA.- Como usted diga.-(*Fa mutis*)

RAFA.- (*Trau un mòbil de la butxaca i busca un número en la seua memòria*). En realitat no hauria d'alegrar-me de les desgràcies alienes i crec que ho estic fent precipitadament. Vorem si la notícia es confirma. Estic que el traje no m'arriba al cos.... Eduardet¡. Fill meu¡...Sóc Rafa...És veritat el que he sentit en la ràdio?

EDUARDO.- Puix si.¡ A faltat la meua sogra.

RAFA.- I com ha sigut això?. Si la setmana passada la vaig vore pel carrer i pareixia una roseta de com estava de bé.

EDUARDO.- La confundries amb la seua germana. S'assemblen molt. Ella en realitat fa molt de temps que no ix de casa, perquè estava molt fotuda.

RAFA.- Ah¡.... On esteu?. En el Tanatori Alcoi del Carrer de Sant Vicent o en el de Servisa, de la zona nord.

EDUARDO.- En la "Sempreviva" d'Alacant. Aquell clima li assentava millor i la teníem en l'apartament amb la infermera que la cuidava. La missa la farem allí, però li donarem terra a Alcoy, demà a les deu.

RAFA.- De moment t'acompanye en el sentiment i demà ja pujaré al cementeri per a saludar-vos personalment i donar-li un abraç a la teua dona. Esta vesprada me és impossible baixar a Alacant perquè tinc un compromís. Ve el meu representant a Pequín, i he d'atendre'l.

EDUARDO.- Gràcies per tot.

RAFA.-En fi¡. La teua sogra, ja ha descansat la pobreta. Però al que ha fòtut és a tu, que t'ha deixat sense poder eixir a festes.

EDUARDO.- I qui t'ha dit que no eixiré a festes?.

RAFA.- (*Caient-li el món damunt*) Home¡... Jo creia....

EDUARDO.- No homej. Açò fa temps que ho tenim assumit. I fins a la meua sogra em deia: “Si em passa algo.... no deixes de fer l'esquadra per la meua culpa.”

RAFA.- Però el dol...

EDUARDO. La meua dona sí que guardarà un poc les formes; però jo tinc carta blanca per a fer el que vullga.

RAFA.- Si opines així...

EDUARDO.- (*Que pareix no estar al tant que el possible perjudicat o beneficiat ,per la seua decisió, és Rafa*). Parlant d'una altra cosa. Volia demanar-te un favor.

RAFA.- (*Veient una xicoteta oportunitat*). Tu diràs lo que vols. Si esta en la meua mà...

EDUARDO.- Les coses en la meua empresa, no em van molt bé. Els costos es disparen i les vendes, cada vegada, són mes fluixes. No pareix que siga una cosa conjuntural i estic buscant solucions , abans que siga massa tard.

RAFA.- Tens tota la raó. El problema i també la solució, estan en Xina.

EDUARDO.- Ahí volia arribar jo. Se que tu tens bones relacions amb eixe país, i volia que m'aconsellares.

RAFA.- No hi ha cap secret. Tinc una fabrica en Xina que em fa tota la producció per quatre perres; i després el genero, una vegada acabat ací, el torne amb un preu quatre o cinc vegades mes alt.

EDUARDO.- I a qui li'l vens?

RAFA.- Als mateixos treballadors. Cobren en genero, no en diners.

EDUARDO.- I que fan amb tant genero?

RAFA.- No és tant i tampoc m'importa. Suppose que ho venen els diumenges, que és quan tenen el dia lliure, en mercats ambulants o a on siga. He hagut de comprar a Sax una fabrica de persianes que estava en fallida, per a poder subministrar-los genere.

EDUARDO.- Tant de sol fa allí.?

RAFA.- No homej. Les persianes són per a muntar els puestos en els mercat ambulant. Es posen damunt d'un carcassa de ferro i servix com a tauler . Quan s'acaba, l'enrotllen i ocupa poc lloc.

EDUARDO.- (*Fet un embolic*) I que mengen?

RAFA.- I jo que se'j. Que preguntes em fas. Suppose que del que trauen en el mercat ambulant o del que guanyen les seues dones.

EDUARDO.- I es conformen?

RAFA.- Això és lo que hi ha. Si no estan d'acord sempre hi ha uns altres que els poden substituir. Són mes de mil milions. A més, per a això tinc a Fu Man Chu.

EDUARDO.-*(Al·lucinat)*.- Qui és Fu Man Chu?

RAFA.- El meu representant, el que arriba esta vesprada i que he invitat per a festes. Era un alt càrrec del partit. Amic personal de Mao, i ara treballa per a mi.

EDUARDO. Això és el que em fa falta a mi. Podries presentar-me'l.?

RAFA.- *(Cada vegada mes content, veient que Eduardo va al terreny que ell vol.)* Dins d'un parell d'anys, quan torne una altra vegada, te'l presentaré.

EDUARDO.-Dins d'un parell d'anys?. Massa tard. Per què no ara.?

RAFA.- Perquè s'ha mort la teua sogra i tu t'encabotes a eixir a festes.

EDUARDO.- *(Completament sorprés)* I això que ha de vore?.

RAFA.- Molt senzill. Per a ells la família és lo primer. Quan te'l presente et preguntarà per la teua dona, pels teus fills, pels teus pares i pels teus sogres. Si tu li dius que la teua sogra ha mort fa soles quatre dies i que aixina i tot vols eixir a festes. Puix...es fotrà l'invent

EDUARDO.- *(Defenent-se)*. Però... si ell no té perquè assabentar-se.

RAFA.- I si et veu, el dia de l'entrada?.

EDUARDO.- De negre no em reconeixerà ni ma mare.

RAFA.-*(Veient que se li escapa)* No puc arriscar-me. Si te'l presente i no li dic res; i després, per qualsevol motiu, s'assabenta. Perdria tota la confiança que té amb mi i això no ho puc consentir. Ho sent...però no és possible.

EDUARDO.- *(Titubejant)* I...si finalment....renunciara.

RAFA.- *(Donant un salt d'alegria, però contenint-se ràpidament i amb veu de sentir la decisió que acaba de prendre el seu interlocutor.)* Llavors no hi hauria cap problema.

EDUARDO.- *(Resistint-se)*.- Em sap greu pels companys de la fila.

RAFA.- Ells ho comprendran. No tots els dies es perd una mare.

EDUARDO.- Hi haurà algun substitut preparat? Tu estaves apuntat també.

RAFA.- Si, però fa molt de temps que m'he desentés. Era l'últim de la llista.

EDUARDO.- Cridaré al Primer Tró, per a presentar la meua renúncia.

RAFA.- Demà, després de donar-li terra a la teua sogra, quedem per a menjar, Fu Man Chu, tu i jo, i parlarem. *(Penja el telèfon i solta un)* !Bé .Crec que ha arribat el moment de complir la meua promesa. Cristiana.

CRISTIANA.- *(Eixint per l'arc)*. Que desea?

RAFA.- Traume un whisky, per favor. *(Mentres Cristiana es retira i torna amb la beguda. Fa gestos d'alegria, posa en marxa amb el mando el C.D. d'una marxa mora i comença a desfilat com si estiguera en el centre d'una esquadra. Quan entra Cristiana i s'inclina per a depositar la safata damunt de la tauleta, ràpidament Rafa s'acosta per darrere i li dona un batecul. Tanca els ulls i oferix la seua galta esperant un bufetada, Cristiana el besa en eixa galta i es retira ràpidament. Quan Rafa, sorprés, obri els ulls es troba a Pili, davall de l'arc de l'entrada i amb cara d'haver presenciada tota l'escena)*.

PILI.- Mira que bé!. S'ha lligat a la potranca, i jo sense assabentar-me.

RAFA.- Açò no és lo que t'imagines.

PILI.- Això és lo que diuen els hòmens quan els agafes en el llit amb la querida. Tu només li estaves donant una besaeta. Què he d'imaginar-me?

RAFA.- Res!. Que no saps que ha passat?

PILI.- A banda de donar-li una besaeta a la "froilan"?

RAFA.- Jo no li he donat cap bes, ha sigut ella a mi.

PILI.- I això, per què?

RAFA.- Puix no ho se. Jo esperava un galtada.

PILI.- Un galtada?. Compta...Compta.... I es pot saber perquè?

RAFA.- Per pegar-li un batecul.

PILI.- *(Amb cara de sorpresa)*. Açò s'esta posant molt interessant. I crec que arribarem fins al final del conte.

RAFA.- És una llarga història.

PILI.- Jo no tinc pressa.

RAFA.- Puix resulta que vaig fer una promesa....

PILI.- Una promesa!. Per què?

RAFA.- Si aconseguia entrar en l'esquadra de negres, és a dir en el selecte club dels dotze, li pegaria un batecul a Cristiana, per a què ella em pegara una òstia, com fa amb tots.

PILI.- Ara que t'has fet, masoquista?

RAFA.- No. No. Ja t'he dit que simplement he intentat complir una promesa. Una bová, que mira per on, ens porta este embolic.

PILI., Clar que este embolic!. Jo no he vist l'òstia per cap part. Només una besaeta que no se si ha sigut en la galta o en els morros.

RAFA.- En la galta!. Quasi en l'orella.

PILI.- Bé!. Deixem l'assumpte de moment com està , ja prendré les meues mesures. I dis-me... Què has dit que estaves celebrant?

RAFA.- (*Amb cara de triomf*) He aconseguit entrar en el club dels dotze.! Definitivament estic en l'esquadra.

PILI.- I a qui has putejat ara?.

RAFA.- A ningú!. Eduardet que ha tingut la desgràcia de perdre la seua sogra.

PILI.- I tu no hauràs tingut res a vore?

RAFA.- (*Alarmat*). No creuràs que l'he matat jo

PILI.- No home¡. Ara, que de tu no m'estranyaria res. Em referisc que no hauràs tingut res a vore en la seua decisió de deixar l'esquadra. Des que es va estrenar el sainet "Primer la festa que els mobles", ja no es respecta res. Igual dóna que la dona este en el paritori o que algun familiar es trobe mort. Vosaltres, esquadra per a baix¡. Sempre teniu l'excusa que ho feu en honor del fill que naixerà o que aixína ho hauria volgut el mort. Quan en realitat ningú li ha preguntat res, perquè mes d'un haguera dit" fes-te fotre".

RAFA.- (*Un poc acalorat i mentint*) Puc jurar-te que esta vegada no he tingut res a vore.

PILI.- En fi!.- Vaig a creure't. Sempre ho he fet i no deixaré de fer-ho ara. (*Es marxa per a fer mutis per la dreta, però a mitat del recorregut es para*). Ah!. Per cert. Ara que s'ha confirmat que tens esquadra, cosa que mai he dubtat, puc comunicar-te que Tere i jo, ens anem de viatge despús-demà. Amb un poc de sort, allà per al 30 d'abril ens voreu per ací.

(*Rafa vol dir quelcom, però cau el teló.*)

EPILOGUE

(Les llums estan apagades, el teló encara no s'ha alçat; però se sent una marxa mora i al locutor d'una emissora retransmetent les entrades.)

LOCUTOR.- L'emoció va en augment perquè s'acosta el moment de poder contemplar l'esquadra d'el mig. Enguany, ens diuen, que s'han eixit, el gasto ha sigut impressionant però s'ha vist compensat amb un vestuari de somni. Ja s'acosta el cap batedor!. Que traje tan bonico porta! Açò no s'havia vist mai!. Que colorit!. Que qualitat en tot el vestit!. Què opines tu d'esta esquadra?.

UN ALTRE LOCUTOR.- No tinc adjectius per a qualificar-la ni paraules per a descriure-la. Tú ho has dit tot.

LOCUTOR.- Ja s'acosta l'esquadra. Si individualment el traje resulta magnífic. Vistos en conjunt, resulten insuperables.... Però, note algo rar;.

UN ALTRE LOCUTOR.- Algo rar?. A vore... Si... però no sabia que dir-te.

LOCUTOR.- Xe!, que estrany. És algo que et resulta rar, però no pots descobrir que és... Espera....!Açò pot ser!. Açò no ha ocorregut mai!. Estas veient el mateix que jo?

UN ALTRE LOCUTOR.- És veritat!. Són originals fins amb este detall. Estan marcant una fita en les festes.

(S'obrin les llums i s'alça el teló. L'escenari és el de sempre i han de ser les 18 hores d'un 22 d'abril. Apareixen dos hòmens amb el cap embenat i un collarin possat. Un té una cama i l'altre un braç enguixats. Estan veient la televisió, que esta transmetent les entrades)

LOCUTOR.- Senyores i senyors!. Encara que els parega estrany l'esquadra de la fila d'al mig, esta formada per només... huit individus!, a banda, clar esta, del cap d'esquadra i el cap batedor.

UN ALTRE LOCUTOR.- Eestic informant-me, però açò no havia ocorregut mai.

ÀNGEL.- Encara sort!. Finalment se n'han adonat compte, que faltàvem tu i jo.

RAFA.- (*Criticant*)No se que li troben a esta esquadra. Incompleta no resulta tant.

ÁNGEL.- I la culpa és teua.-

RAFA.- No ha sigut culpa de ningú. Simplement, una desgràcia.

ÁNGEL.- Mira que encabotar-se a anar-se'n de festa la nit dels músics.

RAFA.- Tu que volies?. Gitar-te a les deu..

ÁNGEL.- No!. Però tampoc era necessari anar-se'n a Alacant... i per la Carrasqueta.

RAFA.- Total, no ha sigut per a tant.

ÁNGEL.- Almenys per a quinze dies. I les nostres dones ilocalizables.

RAFA.- Ja serà per a menys. Si no fóra pel colp en el cap. I l'estirada en les cervicals, estaríem ahí formant.

ÁNGEL.- Clarj. Tú com estas coixo, damunt del cavall i jo amb el braç esquerre enguixat, passant-se'l per damunt del muscle del del costat.

RAFA.- Tota la culpa la té el Primer Tró, que és el que no ens ha deixat eixir. Perquè nosaltres estàvem a l'hora acordada en el partidor.

ÁNGEL.- No han tingut temps ni de localitzar a alguns dels eliminats perquè ens substituïren.

RAFA.- Si arriba a fer això, el demande judicialment. I així i tot....

ÁNGEL.- Després d'açò creus que tindrem una altra oportunitat d'eixir en una esquadra de negres.

RAFA. Quan ens done la gana, Ángel. Quan ens done la gana.

Cau el teló i fi del sainet.